Instants Sonors

Recull de Literatura i FOTO JOVE

Palma 2022

Ajuntament de Palma

NEW YORK

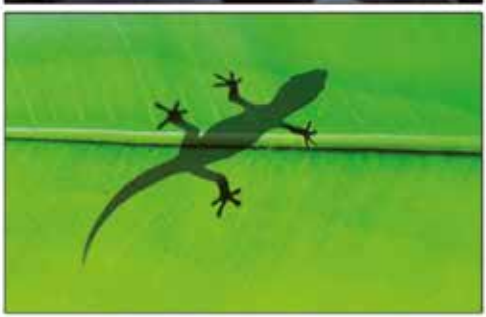

INSTANTS SONORS

RECULL DE LITERATURA
I FOTO JOVE

PALMA 2022

INSTANTS SONORS
RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2022

Aquesta obra la conformen treballs que provenen
de dues activitats de Palma Educa,
Regidora d'Educació i Política Lingüística,
Ajuntament de Palma.

RECULL DE LITERATURA JOVE
És una proposta del programa Palma Educa
de la Regidora d'Educació i Política Lingüística
adreçada a alumnat d'Educació Secundària i Batxillerat.

27a FOTO JOVE
És una activitat del programa Palma Educa,
creada i organitzada per Pilar Negredo Olalla.

Foto de la portada: Marta Cantero Fiol, CIDE
Dibuix contraportada: Mario Àvila

© d'aquesta edició: Ajuntament de Palma, 2022
Disseny, maquetació i impressió: Editorial MIC
DL: PM-344-2011
www.palmaeduca.cat

ÍNDEX DE LITERATURA JOVE

Relació dels centres i professorat "RECULL DE LITERATURA JOVE" · 13
Salutació · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·

El transport de la música
Cristina Mas Mas/Col·legi Jesús Maria ·41

La música
Noelia Pulgarín Muñoz/Col·legi Santa Mònica ·42

Degoteig
Carlos Rul·lan De la Loma/Escola Mata de Jonc· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·44

Relat d'un cec
Emilie Sánchez Bujosa/ Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol· · ·47

2n d'ESO

Cinc trenta
Hanae Bousnin/IES Arxiduc Lluís Salvador ·51

Som humans
Leila Gili Viale/IES Arxiduc Lluís Salvador ·53

Esperança
Jaume Melis Ferrer/Escola Mata de Jonc ·54

La rutina de sempre
Joan Mulet Busquets/Escola Mata de Jonc ·57

Els sons interiors
Lluc Perelló Forteza/Escola Mata de Jonc· ·59

El rellotge de la vida
Hannah Smith/IES Joan Alcover ·61

Segur que és perfecte?
Noelia Yarhui Villarroel/IES Arxiduc Lluís Salvador · · · · · · · · · · · · · · · ·63

3r d'ESO

L'home solitari
Arnau Adrover Sureda/IES Madina Mayurqa · 67

Pluja d'emocions
Jean Paul Córdoba González/ Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol · · · · · · · · · · · · · · · · · · ·

4t d'ESO

Jo, quan dormo
Salma Chiha/IES Arxiduc Lluís Salvador ·94

Un passeig diferent
Carla Cilimingras Rubí/Col·legi San Cayetano ·97

Palma
Dolça Criado Rico/IES Josep Maria Llompart ·99

Dotze desitjos desesperats
Lluna Garcia Simó/Escola Mata de Jonc ·101

Silenci
Emma Guaita Vich/IES Madina Mayurqa· ·105

El plor del cel
Carla Llabrés Pedret/IES Joan Alcover ·107

Ossos i pells
Nuria Mas Jiménez/IES Josep Maria Llompart ·109

Soroll amb silenci?
Zara Parvu/IES Son Cladera· ·110

La nit de Cap d'Any
Aina Perelló Riera/IES Madina Mayurqa ·113

Les fulles i el vent
Ona Real Vinent/IES Josep Maria Llompart ·115

Silenci
Ona Real Vinent/IES Josep Maria Llompart ·116

1r de batxillerat

Lluna d'aigua
Irene Adell Estarás/IES Josep Maria Llompart · · · · · · · · · · · · · · · · · · · 121

Plic
María Amengual González/IES Joan Alcover · 123

Un instant
Ana Hurtado Andrés/Col·legi Santa Mònica · 125

Melodia d'hivern
Núria Jiménez Juaneda/IES Joan Maria Thomàs · · · · · · · · · · · · · · · · · 127

Rialla
Noelia Llabrés Romero/IES Joan Maria Thomàs · · · · · · · · · · · · · · · · · · 129

Ocells
Sonia López Turco/IES Madina Mayurqa · 131

Un dissabte
Aina Marín Mateu/IES Madina Mayurqa · 133

Rellotge mut
Luna Perri Ros/IES Joan Maria Thomàs · 135

Moment de silenci, fosca
Luís Toimil Cladera/IES Joan Maria Thomàs · 136

Muntanyes de fulles
Joumey Xu Jiménez/IES Joan Maria Thomàs · 139

Tres Tanka del començament de l'hivern
Creació col·lectiva alumnes de 1r E Batxillerat IES Joan Maria
Thomàs · 141

2n de batxillerat

Encara plovia
Alexandra Fajardo Vives/IES Son Cladera · 147

La millor versió del teu vinil
Tomeu Mas Perelló/Col·legi Santa Mònica · 151

Índex i autoria de les fotos · 153
Relació de centres i docents de la 27a Foto Jove "Imatges sonores" · · 159

Relació dels centres i professorat

"RECULL DE LITERATURA JOVE"

Col·legi Jesús Maria: Margalida Tous, Marta Barceló

Col·legi San Cayetano: Malena Gual

Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol: Tamara Cudinach

Col·legi Santa Mònica: Maria Antònia Grimalt, Sianita Rosselló, Pilar Rodríguez, Catalina Fornés; Kika Vilanova, Catalina Alcover

Escola Mata de Jonc: Maria Melià

IES Arxiduc Lluís Salvador: Àngels Garcia, Catalina Julià

IES Joan Alcover: Joan Bover Serra, Xisca Castell Orell, Francesca Gomila Garau, Rosa Font Calatayud

IES Joan Maria Thomàs: Maria de Lluc Mayol

IES Josep Maria Llompart: Antònia Amengual

IES Madina Mayurqa: Margalida A. Mas, Joan Ferran Llorens, Josep Pizà

IES Son Cladera: Immaculada Sureda, Maria Rotger, Margalida Llompart, Maria Antònia Picó

SALUTACIÓ

Per als qui obriu per primer vegada un RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE deixeu-me dir que es tracta de la suma de les creacions generades per joves, en dues activitats del programa Palma Educa, de la regidoria d'Educació de l'ajuntament de Palma. Un llibre en format paper i digital que es pot veure i descarregar a www.palmaeduca.cat i que conté treballs de l'activitat FOTO JOVE, de la mà de Pilar Negredo, la seva creadora. I des de l'escriptura, amb l'activitat RECULL DE LITERATURA JOVE, de la mà del personal docent d'ensenyament secundari i batxillerat que s'inscriu.

Les obres arriben a Educació gràcies al treball dels docents que les incorporen a les seves propostes i animen el seu alumnat a fotografiar i/o escriure.

La part d'escriptura, el RECULL DE LITERATURA, és alhora un recurs per al professorat de llengua catalana a ensenyament secundari i batxillerat, i una ocasió per als joves que es senten bé escrivint i poden veure els seus escrits publicats. També és un material per ser llegit i usat com element educatiu. Des de principi de curs els centres poden proposar la participació als seu alumnat. Habitualment aquesta és voluntària. Cada centre tria quatre escrits que el representen.

Tots sabem com és de rica i formativa la relació amb les diferents arts, en aquest cas l'escriptura comunica cap a defora, ens connecta amb els demés, i també ens interpel·la a cada un de nosaltres és una passa més enllà del diàleg interior que sovint mantenim. Amb l'escriptura podem crear i ens podem connectar i descobrir-nos contínuament.

El recull conté també imatges d'una altra activitat del programa Palma Educa, FOTO JOVE, enguany sota el lema IMATGES SONORES. Aquesta proposta va ser creada per oferir a la gent jove ocasions de mirar, observar i alhora raonar i aprendre. Va néixer fa 27 anys amb l'esperit d'entusiasmar i des del principi va mostrar la curiositat necessària per a aconseguir-ho i, des de llavors, forma part del compromís educatiu de la Regidoria d'Educació de l'Ajuntament de Palma. En la seva evolució ens ha inspirat a tots, ens ha mostrat que ensenyar fotografia als centres educatius és una necessitat urgent. Es tracta d'una oportunitat extraordinària per a captar l'atenció dels joves en un procés lúdic, que planteja reptes assequibles i, fins i tot, propers perquè la imatge és una part integral del nostre món. Foto Jove s'ha convertit en una eina pedagògica que pot potenciar les habilitats i que va molt més allà del que és merament visual. I això és precisament el que fan els participants en aquesta activitat, expressar, comunicar i comprendre el món, per a construir la seva pròpia autonomia.

La proposta d'escriptura d'aquest curs ha estat INSTANTS SONORS, una proposta que els docents heu valorat més difícil de resoldre que d'altres més visuals. Potser les persones som més visuals que auditives. Tot i això els joves heu respost com cada any amb ganes i il·lusió tant a la part literària com a la fotogràfica. Des d'aquí he de felicitar i agrair la tasca de tot el personal docent, de Pilar Negredo i de les dues tècniques d'educació que han coordinat aquesta edició, Pepa Aguiló i Margalida Munar.

Llorenç Carrió Crespí
Regidor d'Educació i Política Lingüística
Ajuntament de Palma

10 CONSELLS PER A LES AUTORES I AUTORS DEL RECULL DE LITERATURA JOVE

1. **Escoltau la gent i observau la Vida, i respectau molt la gent i la Vida**. Fixau-vos que no dic "A viure la vida". Si vius no pots escriure i, gairebé sempre, si escrius no pots viure. L'escriptor és una mena de notari: molts de pics només pren nota del que l'altra gent viu.

2. **Heu de mirar molt de cinema**, sobretot, les obres dels grans autors de la història del cinema. són mestres a construir relats, a expressar emocions mitjançant imatges. Mirau també molt de teatre; i escoltau molta música.

3. **Llegiu molt**. Si l'única gran diferència que tenim els humans en relació amb les altres espècies vives és la capacitat d'usar un alfabet i un llenguatge simbòlic, com no hem de fer tot el possible per potenciar aquesta diferència? El llenguatge és el fonament de tota literatura.

4. **Escriviu molt**, i deixau-vos guiar per la vostra intuïció. No faceu cas de modes, ni d'elogis, de crítiques. Escoltau l'opinió dels qui us llegiran, però no intenteu agradar-los. No és possible agradar tothom.

5. **Corregiu molt els propis textos**, fins al cansament, fins que, de tant d'esmenar-los, us arribin a fer fàstic. Llegiu els vostres textos en veu alta, i si la respiració se'n ressent, i si el text llegit en veu alta us avorreix, segur que no agradarà al lector. La literatura és respiració, perquè abans de ser escrita tota literatura era literatura oral.

6. L'anterior exigeix **tenacitat, constància, molt de treball**.

7. **Paciència**: no friseu d'escriure, ni de publicar, ni de tenir lectors... Si la vostra literatura és bona, tot l'anterior (l'escriptura, l'edició dels textos, els lectors apassionats) arribarà al seu temps, de vegades quan sereu morts. I si no és bona, acceptau-ho amb humilitat, i acceptau les vostres limitacions. Però, compte! Que mai ningú no pugui dir que no tractareu de fer-la de la millor manera possible.

8. **Cercau models** en autors vius o morts. Models no per imitar, sinó per aprendre. Models ètics per viure amb les virtuts i per refusar els seus defectes. I models estètics per saber com escrivien, quins secrets tenien, com podien fer la literatura que feien... Els grans models són sempre al nostre abast a les biblioteques. Si coneixe3u qualque autor, demanau-li l'opinió sobre la vostra escriptura.

9. **No cerqueu la fama fàcil**, ni els guanys econòmics (si voleu fama i doblers jugau a futbol, dissenyau moda, construïu cases o participau en concursos de televisió). La qualitat essencial de la literatura (i de tot l'art) és la llibertat. La vostra feina literària ha de ser compensada i ben compensada, però si us afalaguen massa i si us paguen massa, per ventura, és que volen comprar-vos.

10. **Avesau-vos a viure en solitud**, i exigiu el dret a poder-ho fer. Hem de viure amb els amics i amb la família, i amb la gent i amb la naturalesa; però necessitau solitud per poder crear. I **reivindicau amb fermesa el dret al silenci, i la quietud, i la lentitud, i el temps per a la meditació íntima**. Ningú no pot escriure per vosaltres. Acostumau-vos a ser una raresa: sempre que qualcú us vegi llegint un llibre, mentre que ell o ella passa el temps amb altres diversions i ocupacions, ben lícites tanmateix, pensarà que feis alguna cosa estranya. I és cert.

Miquel Rayó
Aquest text va ser escrit el 2001
Per al Recull de Literatura Jove,
I és ben vigent, per això el seguim incloent

1r d'ESO

EL RUGIT D'UN VOLCÀ

Xavi Alemany Torres
Col·legi Santa Mònica

L'atronador rugit d'un volcà és el renou que produeixen les roques i els gasos quan esclaten violentament dins un volcà. Un so que experimenten els habitants de La Palma en el moment que escric aquest relat. Aquest so transmet temor i l'associam a destrucció, mort, caos i tragèdia, encara que hi ha gent a qui els relaxa. És realment un so imponent que la natura produeix per mostrar-nos que no tot és bell i ens ensenya que la Terra és inestable i que davall del sòl, hi ha molt més que simple terra marró.

A mi em transmet una sensació de fascinació, de por i compassió el sentir aquest instant sonor.

UN ÚLTIM TRET

Guida Bibiloni Escanelles
Escola Mata de Jonc

Estic nerviosa, el so de les armes se sent per tot arreu. Envoltada dels meus companys avancem lentament. Tenim una missió. Amb les armes a punt i preparades per disparar ens amaguem darrere la paret d'un edifici mig destruït per una bomba.

Sentim els míssils quan són llançats. Veig venir silenciosament a un home per darrere nosaltres. Li disparo abans que ell faci el mateix. Seguim caminant cautelosament, observant acuradament el nostre voltant. Sento un crit darrere meu, em giro i veig un dels meus companys essent disparat repetidament per un dels nostres enemics. La noia li dispara abans que fereixi algú més, ja no hi ha res a fer. Només quedem quatre persones.

Correm quan sentim el so d'una bomba llançada. Aconseguim escapar per molt poc, noto que estic ferida. Em curen com poden, sé que podré seguir un poc més. No sabem com seguir avançant, així que decidim separar-nos. Jo i la meva companya anirem per la dreta, on sabem que hi ha un

dels quarters generals de l'enemic. Els altres dos seguiran cap a l'esquerre, on creiem que hi ha uns magatzems on guarden els presoners. Ens acomiadam entre consells i instruccions. Avancem durant uns quants minuts i allà el veim. Un campament immens ple de soldats preparats per sortir a la batalla. Sabem qui és el nostre objectiu. Hem de ser cauteloses. Decideixo sortir jo primer. Tot va bé. Faig un pas en fals. Una branca cruix sota els meus peus. Dos homes em disparen. Faig un crit. Tot es torna negre.

GAME OVER apareix a la pantalla.

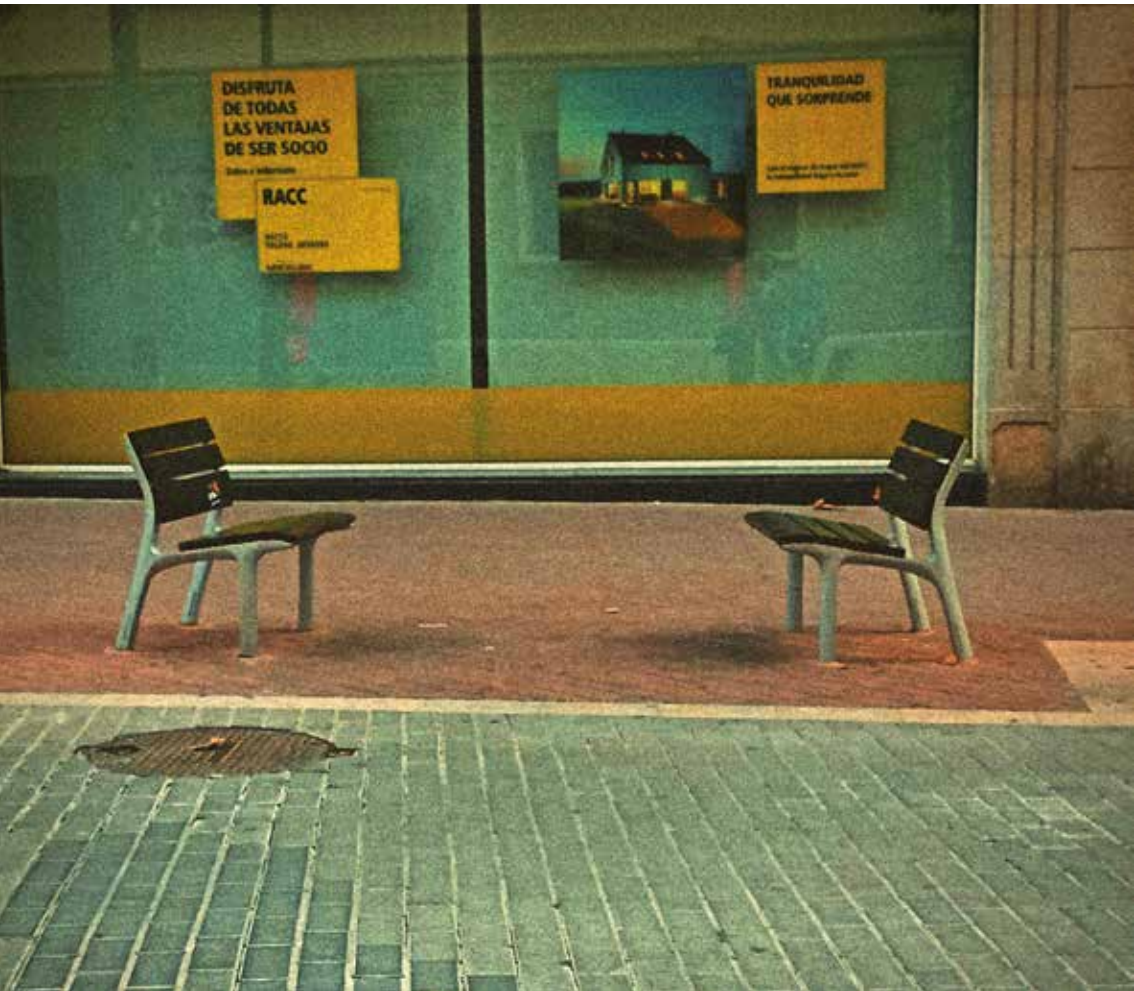

LA VIDA DELS INSTRUMENTS

Maria Casamiquela Cortés
IES Son Cladera

Una vegada hi havia tres instruments musicals que no es duien gens bé. La flauta, la guitarra i el tambor sempre estaven discutint per veure qui era el millor. La flauta deia que el seu so era el més dolç de tots. La guitarra deia que ella era la que feia les millors melodies. I el tambor deia que ell portava el ritme millor que ningú.

Cadascú se n'anava a tocar a llocs distints de l'habitació on vivien. Però el so del tambor molestava a la flauta, la flauta molestava a la guitarra i la guitarra molestava al tambor.

En lloc de fer música feien renou.

Sempre passava el mateix, fins que un dia arribà una batuta a viure amb ells.

En veure el que passava els va dir que ella els ajudaria.

UN SO ESTRANY PERÒ CONEGUT

Aya El Abdelaoui
IES Son Cladera

Un dia de gener, fa anys, una cosa estranya va passar. Jo estava mirant la televisió. Estava trista, perquè m'havien expulsat i els meus pares es varen barallar.

L'endemà, no podia anar a l'escola, ja que estava expulsada. Vaig anar a jugar a bàsquet per aclarir el cap, quan de sobte vaig sentir un so molt estrany. Em vaig apropar al lloc d'on venia, però va parar de sonar, només vaig veure a una nina i a un nin.
Vaig entrar a casa, mai havia sentit allò. Vaig tornar a sentir aquell so, venia de l'habitació dels meus pares. Em vaig apropar, vaig obrir la porta i vaig veure que passava. Per fi vaig poder saber què era aquell so. No sé com no ho podia haver sabut abans. Era una besada dels meus pares!!

BRISA D'ALTA MUNTANYA

Mauricio Marcelloni
Col·legi Jesús Maria

És aquell so, el més pacífic de tots, portador de la força i d'esperança, aquella brisa freda que xoca al meu rostre en una tarda taronja i l›acompanya la caiguda del sol en un preciós inici de primavera. Més tard, comença una nit atractiva amb un cel ple d'estrelles refulgents i, com si d'un dibuix es tractàs, apareix un estel fugaç i omple aquell cel tret d'un profund somni.

ELS CRITS DE LES GAVINES

Maria de Lluc Martí Castell
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Tinc sort de viure al Molinar, ja que tinc el passeig davant de ca meva i puc gaudir del so de la mar i les gavines quan vulgui; bé, en realitat és difícil escoltar la mar amb tranquil·litat, ja que sempre hi ha gent al passeig i l'únic que s'escolta és el renou de les persones.

Un dia al confinament, me vaig sorprendre perquè no escoltava la gent, només el so de les gavines i les ones de la mar. Sentia una gran tranquil·litat i felicitat, sentia que me podia dormir allà mateix, només amb el so de les gavines planejant l'aire. Les ones xocaven amb les roques mentre les gavines cridaven dia i nit sense descans.

MATÍ DE RENOUS

Mercè Martín Gomila
IES Joan Alcover

Amb el mateix renou irritant i horrorós em despert cada dia per anar a l'institut.
Plaff!, un cop fort i ja no sent més el despertador que s'ha aturat.
Clic!, s'encén el llum i veig el meu rostre cansat i ullerós del dematí.
Txiiii, llenega l'aigua per la pica mentre em rent la cara amb les mans.
Ras, ras, ras, em pentín amb el raspall els cabells descambuixats i arrossec la porta de l'armari per triar la roba que em posaré.
Tris, tras, tris, tras, camín ràpidament fins a la cuina, on m'espera la meva llet calenta de sempre, *xrrup*, en un moment ja me l'he acabada. Però encara em queda el millor, *clinc*, les torrades que surten disparades cap al meu plat, preparades per ser mastegades.
Tic, tac, tic, tac, mirant el rellotge, agaf la motxilla d'un cop.
Plam!, es tanca la porta i surt a fora, ara sent el rebombori del carrer.

ELS MEUS RECORDS

Noa Martínez Jiménez
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Era un dissabte horabaixa, estava molt fosc i els meus pares s'havien anat amb uns amics, era a la meva casa sola. Va començar una tempesta i jo estava molt preocupada pels meus pares però al mateix temps estava molt relaxada perquè el so dels trons m'agrada molt.

Vaig cridar als meus pares per telèfon i em varen dir que estaven bé i que tornarien aviat. Estava millor, ja no tenia que preocupar-me més.

Quan els meus pares varen tornar, varen encendre la xemeneia, feia molt de fred. El so del foc em va recordar quan anàvem al camp de torrada amb la meva família i em quedava el dia abans a dormir amb els meus avis per anar a les sis del matí a comprar el pa.

EL TRANSPORT DE LA MÚSICA

Cristina Mas Mas
Col·legi Jesús Maria

Quan escolt música sent que em transporta a un altre món, com si no hi hagués ningú, la música i jo; com si no hi hagués inseguretats de les mentides, ansietat de la manca de temps, tristesa…
Només tanta felicitat que em faci mal la cara de riure, tranquil·litat com si la meva vida fos un llibre perfecte, alegria de les abraçades de les persones que estim…
Records de la infantesa molt bonics i nostàlgics. Per això, la música em transporta a la desconnexió.

LA MÚSICA

Noelia Pulgarín Muñoz
Col·legi Santa Mònica

La música és un regal
que ens permet dir
com ens sentim
mentre romanem
callats

DEGOTEIG

Carlos Rul·lan De la Loma
Escola Mata de Jonc

Aquell so, monòton, intermitent, però sempre puntual. Queia d'aquella aixeta daurada quasi invisible per la foscor. Colpejava contra la pica de marbre d'aquella cuina, d'aquella aixeta. Gotes grosses. Gotes com monedes. Repicaven per l'enorme apartament. Allà governava el silenci, silenci només trencat pel degoteig.

Ell no diria res mai. Probablement, no se'n recordi del que havia de confessar o on era. Aquella mirada profunda, immòbil, fixa a aquelles rajoles banyades amb aquells petits bassiots que s'inquietaven quan l'aigua hi impactava. Ell només treia la mirada d'allà quan havia de menjar l'escàs aliment que des d'ahir ja ni li deixaven per la gran bústia de la porta, on estava estirat, a terra, tapat amb aquella fina manta ratllada amb bandes grosses. La llum entrava únicament per una petita esquerda d'una finestra.

Ja no arribaven queviures, l'havien abandonat.

Li volien treure informació. Ja duia en aquell apartament cinc anys. Per als seus éssers estimats, ja era part del passat, no pas del present. Tothom pensava que era mort.

Va desaparèixer l'any 1998 mentre practicava la seva activitat preferida, la seva feina, la mateixa que li va destrossar la vida. Era científic. Investigava els robots i les difícils relacions de les màquines amb els humans i el seu impacte en un futur no tan llunyà. Per aquella època allò era bastant destarifat i un poc incomprensible. Estava tan obsessionat, que en aquell moment no es va adonar que allò era un rapte. Però ja havien passat cinc anys.

Passats uns dies d'ençà que no arribaven queviures, va utilitzar les seves últimes forces per redactar un testament de totes les seves investigacions, el qual firmava així: "Expòs aquest testament com el meu major assoliment".

Una vegada acabat el testament, es va tallar l'artèria caròtida amb un ganivet (que cada dia li deixaven amb el menjar) i així el degoteig de la sang del coll es va sincronitzar amb el degoteig de l'aixeta. Els seus últims pensaments: "Ja he complit. He complit amb els teus desitjos, Déu: m'he sincronitzat amb el món".

RELAT D'UN CEC

Emilie Sánchez Bujosa
Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Surto de casa al matí, el meu objectiu és caminar fins arribar a la platja.

Puc sentir com la brisa del vent mou les fulles dels arbres, el xipolleig de l'aigua em diu que està plovent. Començo a caminar pel passeig, que està format per un simple caminet de fusta que condueix fins a la vorera de la mar.

És prest, i encara no escolto cap cotxe, aquell silenci em permet disfrutar del cant dels ocells. Continuo caminant pel silenciós caminet de fusta fins que arribo a una zona on hi ha molt de soroll. Puc sentir les veus de la gent del passeig, entre elles aconsegueixo distingir el so de les ones, que baten amb força contra les roques de la mar. Ja he arribat al meu destí, però només em queda imaginar com és la platja, perquè sóc cec.

2n d'ESO

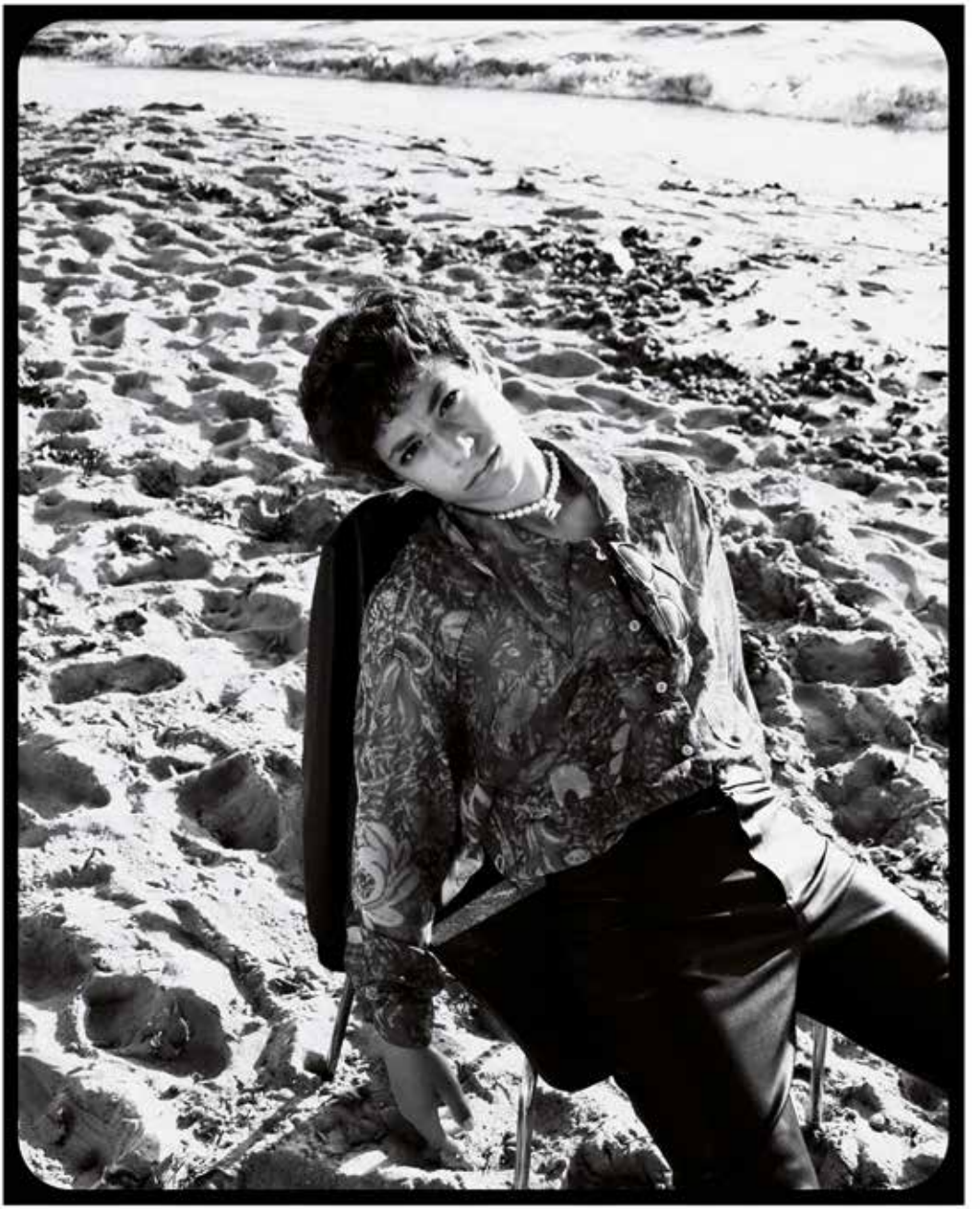

CINC TRENTA

Hanae Bousnin
IES Arxiduc Lluís Salvador

Ahir. A les cinc trenta, dormint:

Sona la porta,

TOC-TOC

No em pens aixecar. No vull que ningú em fastiguegi mentre estic somiant, ara em sento tranquil·la, relaxada i sobretot lliure. La curiositat no em va guanyar però tot i així no vaig poder dormir tranquil·la.

El xiuxiueig era cada vegada més intens i més constant.

Avui. A les cinc trenta, plou:

XIP-I-XAP

Però aquesta vegada el xiuxiueig es camuflava perquè el vent cridava i el

cel plorava, i mentre ells ho feien jo també, amb una sensació d'impotència que sempre tinc a dins.

Demà. A les cinc trenta:

Què em comunicarà el xiuxiueig, el xiuxiueig que viu a dins d'aquesta gàbia amb mi?

SOM HUMANS

Leila Gili Viale
IES Arxiduc Lluís Salvador

Riure, cantar i parlar, som humans,
plorar, cridar i enfadar-se, som humans.

Tot allò que sentim és humà, la felicitat, la tristesa, l'amor, l'enuig i la vergonya. La gent silenciosa, tímida, poruga, i callada, són tots humans.

Les nostres accions també compten, estimar, lluitar, ajudar, necessitar, tot ens fa éssers humans.

Tot allò que expressis et fa humà, respirar, moure's i pestanyejar, encara que no sentis el mateix que tothom, segueixes sent un humà.

La gent agressiva, la gent trista, la gent feliç, la gent enfadada, la gent callada, tota la gent, tots són humans.

És igual qui siguis o què facis, la teva orientació sexual, la teva nacionalitat, la teva religió, la teva vida, la teva família, no importa res, tots som humans.

I el més important dels humans és el respecte.

Tenim vida, tenim opinions, tenim sentiments, som humans.

ESPERANÇA

Jaume Melis Ferrer
Escola Mata de Jonc

Aquell soroll ha tornat,
els edificis caiguts,
el veïnat desolat,
els afectats decebuts.

Fuig correnso de la pàtria.
Només duc fotografies,
jo m'he creat el meu àlies,
per navegar amb alegria.

Ones trencant al vaixell,
vent infernal del matí,
el llamp rompent, un martell.
Ja porto el meu gran botí.

Ja he trobat la meva llar,
soc amb la meva família.
Després del pas per la mar,
que feliç aquest bell dia.

LA RUTINA DE SEMPRE

Joan Mulet Busquets
Escola Mata de Jonc

Aquell dia, jo passava pel carrer de sempre, el més transitat de la ciutat. Se sentia la gent xerrar, els cans lladrar, els cotxes sonar el clàxon i els típics renous que hi ha a un carrer.

Després vaig entrar al bar de sempre, la música estava molt forta i hi havia més vells jugant a cartes que normalment. Estava molt ple, no sé què passava aquell dia! Hi havia gent pertot i també hi havia molt soroll.

Vaig seure a la taula de sempre, al fons a la dreta de la barra, i el cambrer va tardar més que normalment a venir. Vaig demanar un cafè i un croissant, com sempre. Aquell dia vaig haver d'esperar molt perquè em duguessin el que havia demanat i, quan va arribar, m'ho vaig menjar i me'n vaig anar perquè tenia moltes coses a fer.

Vaig sortir del bar i hi havia encara més gent al carrer. Tots duien unes ulleres molt peculiars. Quan em vaig adonar, el sol estava desapareixent. Jo el vaig mirar fixament, i tan fixament ho vaig fer que ja no vaig veure res més. Mai més hi vaig veure.

Però, a partir d'aquell dia, no va canviar res: jo seguia anant per aquell carrer transitat de sempre, allà on se sentia la gent xerrar, els cans lladrar, els cotxes sonar el clàxon i els típics renous que hi ha a un carrer.

Seguia entrant a aquell bar de sempre, amb la música forta i els vells xerrant i jugant a cartes; seguia anant cap a l'oficina pel mateix carrer de sempre. En definitiva, a la meva vida no li va canviar pràcticament res.

Quan ja m'havia acostumat a la «nova» rutina, vaig entrar al bar de sempre i vaig anar a seure a la cadira de sempre, al racó del fons a la dreta de la barra. Però quan vaig anar a seure em van dir:

— Per què vens a la meva taula?! No veus que està ocupada?

Jo, amb molta tranquil·litat, li vaig respondre:

— Si et dic la veritat, no ho havia vist.

ELS SONS INTERIORS

Lluc Perelló Forteza
Escola Mata de Jonc

Des de petit he tingut un somni. El meu somni consisteix en un món altern, un món igual que aquest. Però aquest món tendria una diferència: els sentiments produirien sorolls.

Si tens tranquil·litat, sents el renou de la fusta cremant-se dins la xemeneia, un complet silenci interromput pel cant dels ocells, el xiulo del vent.

Si notes ràbia, sents el riure de la multitud després d'una caiguda, el lladruc d'un ca que no et deixa dormir, un gerro de ceràmica que t'ha caigut i saps que, quan arribin els teus pares, et renyaran.

Si sents por, perceps un renou desconegut a ca teva quan et trobes tot sol, els passos d'algú que et segueix per un carrer buit, un tro inesperat que sona a sobre del teu edifici.

En notar tristesa, sents el plor d'algun ésser estimat, els grunyits a la panxa d'algú que no pot menjar, els darrers crits d'auxili d'algú abans de morir.

Si sents Amor, notes els teus batecs a mil, un violí tocant pels carrers de París, un sonet de Shakespeare.

Amb l'alegria, sents l'alarma del microones que et diu que la xocolata calenta ja està a punt, la rialla d'un familiar, els crits de l'afició després d'un gol al darrer minut.

Resumint: un món on cada vegada que experimentis un sentiment, sents un soroll conegut al teu cap. Perquè, quan tens una experiència, el que recordes moltes vegades no és ni el que has tocat, ni el que has vist: recordes el que has sentit.

EL RELLOTGE DE LA VIDA

Hannah Smith
IES Joan Alcover

Era l'aniversari d'un nen i el seu pare li va regalar un rellotge, però aquest rellotge anava en sentit contrari. El pare li va explicar que l'hora que marcava era el temps que quedava per sobreviure. El noi, molt intrigat, es va posar el rellotge al canell.

El temps va passar i aquest nen va créixer, es va convertir en un home, es va casar amb una al·lota, va tenir dos fills i una filla, va escalar muntanyes, va viatjar, però mai va tenir por.

Fins que va arribar el darrer dia. Aquest home ja era molt vell i el rellotge ja només marcava segons:

-5 segons...TIC-TAC: abraço els meus fills,
-4 segons ...TIC-TAC: faig un petó a la meva dona,
-3 segons...TIC-TAC: acaricio el meu gos,
-2 segons...TIC-TAC: abraço els meus millors amics,
-1 segon...TIC-TAC: miro cap al cel...

SEGUR QUE ÉS PERFECTE?

Noelia Yarhui Villarroel
IES Arxiduc Lluís Salvador

Una vegada estava passejant per un camp, quan vaig veure els ocells cantar, les flors ballant i les fulles volar. En aquell moment vaig començar a pensar que aquell lloc era perfecte: sense altre renou, només ells sols, tan diferent al nostre. El nostre, on hi ha cotxes, motos corrent, gent cridant, altres amb auriculars fugint del so de la realitat, etc.

Però després, vaig començar a defensar el meu paisatge imperfecte: segur que els ocells estan cantant i no plorant? Segur que les fulles estan volant i no fugint del silenci? Perquè, a vegades, el silenci i la tranquil·litat són tristesa i soledat i perquè, a vegades, les aparences enganyen.

3r d'ESO

L'HOME SOLITARI

Arnau Adrover Sureda
IES Madina Mayurqa

Un home vivia a les Avingudes de Palma. No mirava la tele, no tenia aparells electrònics ni tampoc baixava a comprar el pa.

Aquell vespre ja havia sopat i estava assegut a una butaca mentre escoltava les boniques cançons d'Antònia Font, però aquella nit no sentia els renous de cotxes i veïns. Va estranyar-se'n ja que feia 50 anys que vivia allà i cada dia a aquella hora sentia els renous de cotxes i veïns. Així que, sorprès pel que succeïa, va dirigir-se cap a la finestra i va veure que no hi havia cap cotxe al carrer. Es va sorprendre i va decidir xerrar amb la seva filla i aquesta va contar-li que hi havia una pandèmia mundial i ningú podia sortir de casa seva.

PLUJA D'EMOCIONS

Jean Paul Córdoba González
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Com estim la pluja! Definitivament no hi ha res més bonic que el so de la natura. Cada nigul, cada gota d'aigua vessada del cel, ve carregada d'emocions infinites, plenes d'un sentiment únic que només podem apreciar quan la sentim. Normalment, els humans relacionam la pluja amb la tristesa i la soledat, però això va molt més lluny. La pluja expressa llibertat, reflexió i una profunda trobada amb nosaltres mateixos. No hi ha un mitjà de desfogament millor que el so de les gotes colpejant la superfície de la Terra. Semblaria que cada gota d'aigua que cau sobre nosaltres s'emportés els problemes, les angoixes i la tristesa, deixant-nos un sentiment d'alleujament, millora i tranquil·litat. Cada gota comença el seu recorregut des de la mar, es dirigeix al cel, cau a la Terra, i torna a la mar, sempre amb un objectiu pel mig, igual que les nostres vides.

Cada persona sent i viu d'una manera diferent, però tots som capaços de trobar-nos a nosaltres mateixos i sentir-nos com mereixem, per això, a la vida la pluja ve carregada d'emocions que estaran dins nosaltres en els moments més difícils, perquè la bona pluja, quan caurà?

CTS

NO TENS RES A PERDRE, APOSTA I VEURÀS DEL QUE SÓC CAPAÇ

Ariadna Flores Cáceres
Col·legi Sant Vicenç de Paul (Cas Capiscol)

Hola! No sé qui està llegint això, però segur que t'agraden els reptes. A jo sí que m'agrada arriscar-me; et vull proposar un joc... De segur que qualque vegada has sentit un so i et passa un *déjà vu* pel cap; bé, doncs aquesta relació entre la vista i l'oïda és diu sinergia.

Per cert, em dic Aina; què amb tantes ganes de conèixer-te, m'he oblidat.

Et mostraré que puc provocar-te un *déjà vu* amb sons.

T'escric això en època nadalenca; i quan toc un tassó de vidre amb les ungles, m'imagin que duu xocolata i bany les ensaïmades, quan sent els passos de la gent pens en fer una volta per Palma amb les llums i les camionetes de dolços…

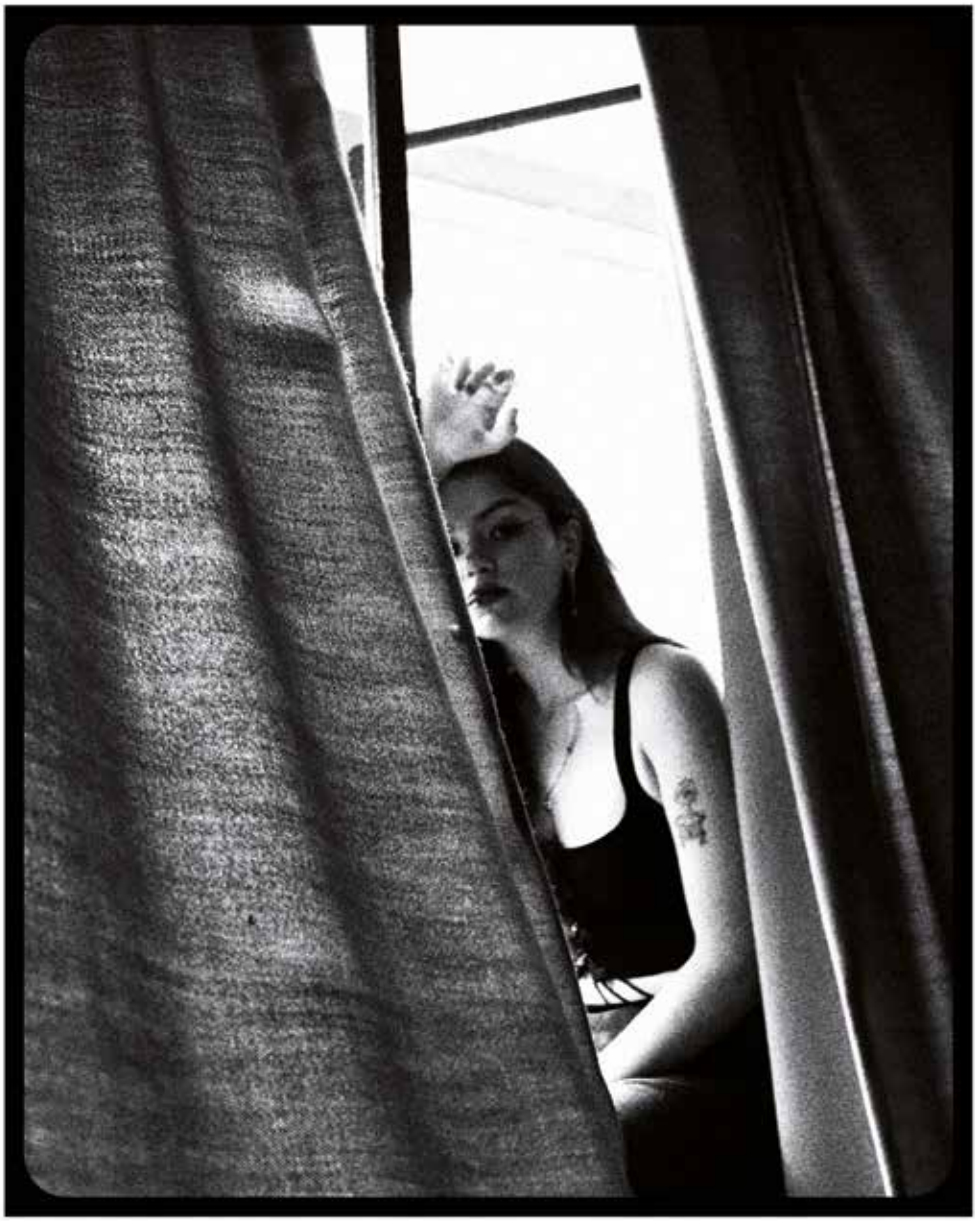

RING RING

David Janer Llodrà
Escola Mata de Jonc

Aquell matí na Cristina s'aixecà del llit ben prest per anar a fer uns encàrrecs. Es va vestir, va berenar, va agafar la motxilla i va sortir del seu tercer pis. Primer, va agafar el bus 16 per anar al nou centre comercial que havien inaugurat. Allà va passar per llocs com la tenda de roba, on es va comprar unes camisetes i unes dessuadores que estaven d'oferta; la d'electrònica, d'on va endur-se un carregador; la de sabates i el supermercat. Després va agafar el bus 4 i dirigí al carrer Castell. Quan hi va ser, va entrar a la biblioteca municipal per tornar els llibres que havia agafat feia dues setmanes i, com sempre, en va agafar dos per llegir. A continuació, va anar a veure en Biel a la seva rellotgeria perquè li arreglés el seu rellotge i, finalment, va anar a berenar d'un entrepà de formatge i una aigua amb gas al bar 32 del cantó. En acabar, ja eren les dotze i tornà a casa, organitzà tot el que havia comprat i es posà a fer una feina de la universitat sobre arquitectura al segle XXI. Devers les dues va acabar i va sortir a dinar a un restaurant italià que no estava molt enfora de casa seva. Demanà un plat de raviolis amb bolets. En acabar, tornà a casa i va veure un poc la televisió. A les cinc pensà a telefonar a la seva amiga Valèria

per demanar-li si voldria anar a la fira que havien inaugurat als carrers del centre. Quan ho anava a fer, no va trobar el mòbil dins les butxaques dels pantalons. Va anar a veure les de l'abric i tampoc el va trobar. Al sofà no hi era, a l'habitació tampoc i no el va localitzar per cap racó de la casa.

S'assegué damunt el llit, pensà si l'havia agafat el matí i recordà que sí, perquè havia consultat l'horari del bus 16. Després es demanà si se l'havia enduit al restaurant i no ho havia fet, perquè no duia res dins les butxaques. Va pensar en el recorregut que havia fet i els llocs on el podria haver deixat. Com que havia estat una gran part del matí fora de casa, es preparà, sortí i agafà el bus per anar al carrer Castell. Primer va entrar al bar 32 i demanà al cambrer si algú havia trobat un mòbil de color gris clar. Li va respondre que no. Després va arribar a la rellotgeria on en Biel li va dir que tampoc havia trobat res. Ja desesperada, anà a la biblioteca, on es trobà un amic seu, en Quim. S'assegué al seu costat i li suplicà que l'ajudés amb la seva recerca. Dins la biblioteca, cap dels dos trobà res ni cap persona havia deixat cap mòbil als objectes perduts.

Ja eren passades les sis i els dos varen dirigir-se cap a la policia local, on tampoc hi va haver èxit. Després es dirigiren al centre comercial. Anaren a la tenda de sabates i a la de roba, on en Quim va telefonar al mòbil de la Cristina per veure si sentien el to de trucada per algun lloc. A cap de les dues va sonar. Frenètics, entraren al supermercat i varen fer el mateix passejant-se per tots els passadissos que hi havia, fins i tot en aquells que no havia recorregut el matí. Sense esperança, varen anar a la tenda d'electrònica, que ja havien tancat.

Amb ira i tristesa varen seure a un banc que hi havia just davant la tenda i na Cristina pensà en el que hauria d'estalviar per comprar-se un nou mòbil i en la ràbia que tenia de no saber on era i haver-se de guiar pel so de trucada. En Quim va tornar a telefonar al seu número sense esperances, però de sobre un senyor que passava per davant ells amb unes

capses de cartró es va espantar perquè alguna cosa de dins les capses va començar a vibrar i a sonar. Ràpidament, na Cristina i en Quim es varen aixecar i varen anar a demanar a l'home que obrís la capsa. A dins, hi va trobar el seu mòbil. Amb sospita, va demanar-li què hi feia allà dins. Li va respondre que allà hi havia mòbils que s'havien de dur a un taller perquè els havien de reparar. Just ella va pensar que, al matí, havia deixat el seu mòbil a la tenda d'electrònica per reparar el botó del volum i li havien dit que fins a la setmana següent no el tendria.

ARMARI, CRITS I PLORS

Jaume Llabrés Tomás-Valiente
Escola Mata de Jonc

Vaig sentir una frenada de cotxe. El papa va entrar corrent per la porta de casa i ens va dir que ens amaguéssim. Vaig pujar escales amunt, espantada, amb la meva germaneta als braços. Mentre el nostre pare li deia a la mama que pugés amb nosaltres, vaig obrir la porta de l'armari i vaig tombar al nadó sobre la pila de camisetes. Ella, sense saber el que passava, em va agafar el dit amb la mà i va riure. La meva mare va entrar a l'habitació, estava plorant. Em va dir que m'amagués dins l'armari amb la Marta i, després d'un moment d'indecisió, ho vaig fer. Ens va fer un petó a la meva germana i a mi abans de tancar la porta de l'armari. Uns segons després, la vaig cridar. Com que no vaig obtenir cap resposta, vaig confirmar que se n'havia anat. Llavors, es va fer un silenci absolut. Em vaig girar per mirar com estava la Marta i em vaig adonar que estava dormida. En silenci, la vaig observar una estona, podia sentir els batecs del seu cor.

Una segona frenada va rompre el silenci. Abans que en fos conscient, aquell escenari es convertí en un infern. Podia sentir la meva mare cridant mentre els trets rompien els vidres de la cuina. Els crits de la meva mare

varen cessar. Llavors es va fer el silenci. Vaig pregar amb tot el meu cor no haver de lamentar alguna pèrdua. Vaig intentar reunir coratge per sortir de l'armari. Ara m'adono que sortir d'aquella habitació hauria estat un error mortal i agraeixo haver sigut una covarda. Vaig sentir com algú caminava sobre els vidres romputs que es trobaven al terra de la cuina. Vaig parar atenció: per la meva alegria, els vidres només sofrien les trepitjades d'una persona. Una veu va cridar el nom del meu pare: «Maarc! Rata de claveguera, et penses que això acabarà aquí? Ets una persona menyspreable! Covard! Surt del teu cau!».

Llavors el vaig reconèixer. Des del moment en què vaig néixer, els meus pares començaren a tenir problemes econòmics. Per molt dur que fos, varen haver d'acudir a en Llop, un dels mafiosos amb més poder de la ciutat. Vàrem tenir problemes per poder tornar-li els doblers i, per això, el meu pare sofria constantment pallisses de la banda. En Llop hi va tornar: «Lluita covard!».

De sobte, algú va obrir una porta i es va llançar damunt en Llop. Vaig sentir com les dues persones queien al terra i forcejaven. Un tret. La lluita continuava, no havia ferit a ningú. El meu pare va cridar de dolor, després es va sentir un cop metàl·lic i un cos es va desllomar al terra. La Marta va obrir els ulls, li vaig tapar la boca. Des de l'armari sentíem com algú pujava les escales de fusta. Crec. Crec. Crec. Em vaig preparar per lluitar. Es va obrir la porta de l'habitació, vaig agafar un penjador, la porta de l'armari es va obrir. Sense pensar, vaig colpejar l'aire amb el penjador, vaig caure endavant. Em vaig girar preparada per pegar un segon cop. Abans de fer-ho, el meu pare em va abraçar. Una sensació d'alleujament em va envair. Vaig abraçar-lo i el vaig estimar més que mai.

EL MEU LLOC

Lina Martínez Amador
Col·legi Jesús Maria

Només vull cridar, tinc ràbia. Sent que ningú em comprèn i l'únic que vull és anar a aquell lloc, un lloc on les penes se'n van. Cada vegada que hi vaig, tothom m'escolta i m'entén. Potser siguin els ocells que volen de manera coordinada o les ones de la mar xocant amb les pedres; però del que estic segura és que pareix que som a ca meva. De vegades es fa de nit i el cel torna preciós amb les estrelles formant siluetes. Estic convençuda que aquell lloc és meravellós i em passaria la vida allà, a la Colònia de Sant Jordi.

UNS MINUTS ABANS...

Teresa Martínez Ruz
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

N'Aina va sentir un fort cop, es va adonar que havia tingut un accident de tràfic i va quedar inconscient. Quant estava recuperant el sentit va sentir la sirena de l'ambulància que li va provocar un nus a l'estómac, per la seva ment començaven a passar pensaments: què he fet? he destrossat la meva vida i per descomptat la d'altra persona innocent… Es va sentir tan malament que quasi no va escoltar la conversa dels metges: la podrem recuperar? - va dir un d'ells - no ho crec - va dir l'altre, no sabia si parlaven d'ella o de l'altre afectat. Va tornar a perdre el sentit. De sobte, el silenci es va fer, es va trobar més aliviada, com si s'hagués llevat un pes. El darrer que va escoltar va ser un so agut, va descobrir la seva situació, ja podia descansar en pau.

EXPEDICIÓ DE TARDOR

Clara Masegosa Pons
IES Joan Alcover

Bufa el vent de tardor. El gat passeja, blanc i sedós, pel jardí, i sent les fulles fer *cric-crac* cruixint sota les potes. Mira al cel i sent les branques que sonen amb un *shhh* suau semblant a un sonall sobre el seu cap. Ara fluixet, ara intens, com una onada vegetal.

La brisa fa ballar fulles solitàries en cercles al seu voltant, fulles que cauen amb un copet sec com papallones daurades, color de mel com els ullets del mixo que salta per atrapar-les amb les urpes.

Entra al jardí i apunta les orelles punxegudes cap als peixos que salten amb un *xap* sobre l'aigua de l'estany. De la boca del misteriós cocodril de pedra grisa i ulls grocs brolla l'aigua i murmura entre pedres i nenúfars.

El *cri-cri* del grill el posa content i juga a enxampar-lo entre l'herba. Sembla que balli al so dels violins que miolen una melodia des de l'hotel proper.

A aquesta simfonia de tardor s'uneix el raucar de les granotes, que sembla que conversin entre elles. Comença a caure una pluja fina que pica a les finestres.

El nostre amic mou el bigoti extasiat i corre a refugiar-se entre les canyes. La pluja es torna ruixat i una cortina d'aigua tapa l'amagatall nocturn del felí.

UN PECADOR AMAGAT

Anthony Daniel Nagarro Zamudio
IES Son Cladera

Es podia veure un home somrient, estava al costat d'uns nens, donant-los diverses joguines. De sobte, l'escena va canviar, per veure el mateix home netejant una platja plena d'escombraries. Però al fons, es podien sentir unes cadenes que s'arrossegaven, de nou l'escena va tornar a canviar.

L'home caminava per un paisatge similar a una presó, tenia cadenes per tot el seu cos i la seva cara mostrava tristesa i culpa.

Era un bon home per a tothom, però mai no va ser un bon pare de família i per això l'infern era el seu destí cruel.

EL SO DE RECORDAR

Noelia Osset Carrillo
Col·legi Santa Mònica

Tocaven les nou. Era un fred matí de desembre. Otto estava assegut en una cafeteria de la bulliciosa Pariser Platz a Berlín. Gaudia tranquil d'un cafè amb *strudel* quan alguna cosa li va sacsejar l'ànima de cap a peus. Quant de temps feia que no escoltava aquesta melodia? Otto es va perdre en el temps. Era un so tranquil·litzador, sincer, sustentador. Un pianista havia muntat el seu teclat a la plaça i tocava Liebesleid de Rachmaninoff mentre el seu company passava un barret de copa entre els transeünts.

Otto es va despertar en un altre paratge. Diferent, però molt familiar. Es trobava en una petita casa devora el llac Mummel, situat a la Selva Negra, frontera amb Suïssa i on durant la seva infància passava els estius al costat de la seva àvia.

Otto va reviure aquelles tardes quan s'asseia al seu costat per escoltar-la tocar. Li demanava sempre la mateixa cançó. La mateixa que ressonava en aquell mateix instant a la llunyana plaça de Berlín. Mentrestant, men-

java les galetes de canyella que li cuinava per berenar. Aquella felicitat d'innocència…

L'aroma de canyella del *strudel* i el de les galetes de l'àvia unides al so de Rachmaninoff mig segle després.

El so de recordar.

El so de l'abans i del després.

ÉS EL SILENCI UN SO?

Sarita Stanimirova Mincheva
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

Segons la ciència, el silenci, entès com a buit absolut, és l'absència de comunicació. És el secret: allò que no es vol revelar ni fer conèixer. Per a les persones, el silenci pot expressar més coses que la falta de so. Segons l'edat es pot interpretar de moltes formes. Els adolescents tendeixen a omplir el silenci amb música perquè els pot arribar a fer por aquesta situació. En canvi, les persones adultes sempre cerquen una estona de silenci al dia, per poder desconnectar de la rutina.

Però, existeix, allò que nosaltres diem o cerquem com el silenci?

En realitat, el silenci absolut no existeix, al menys en el nostre món. Això sí, hi ha un espai ple de sons més o menys agradables que ens permet alliberar-nos durant una estona i descansar del pes del soroll.

Per tant, el silenci és un so diferent per a cada persona. Saps què és per a tu?

LA BIBLIOTECA

Chengyuan Liu Zhou
Col·legi Jesús Maria

Se sent una porta que s'obre, ets tu, el soroll que fas pujant les escales quan arrossegues una cadira. El so que pots emetre en passar la pàgina del teu llibre. Però tu, llegint no escoltes res del que dic, escoltes probablement el rugit d'un drac o el parlar de gent que mai has vist, el cruixit de les fulles que trepitges a un bosc encantat. Així són els llibres: fan que escoltis sons que altres no poden escoltar.

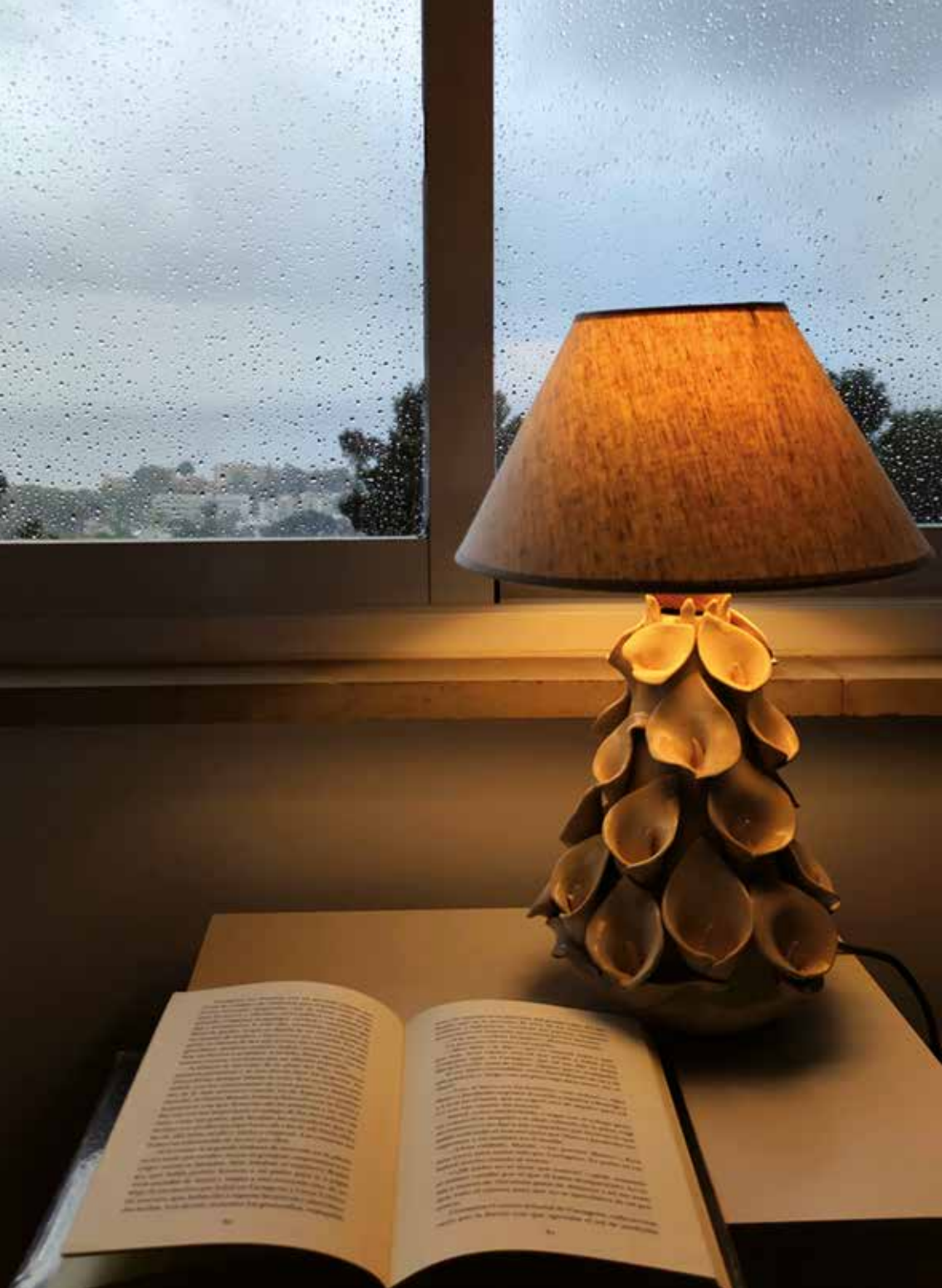

4t d'ESO

JO, QUAN DORMO

Salma Chiha
IES Arxiduc Lluís Salvador

Arriba l'hora i me'n vaig al llit. M'acomodo i el silenci arriba a ca meva. I jo començo a escoltar el renou de la veïna, el moix de baix plorant i el so més especial i satisfactori: el de la meva germana quan dorm…
I és tan agradable escoltar-la que la son s'apodera de mi i m'adormo. Com totes les nits, m'aixeco a la matinada per beure aigua i els passos que dono se senten com si la neu caigués damunt ca meva.

UN PASSEIG DIFERENT

Carla Cilimingras Rubí
Col·legi San Cayetano

L'altre dia em va passar un esdeveniment que mai no hagués pogut imaginar. Dissabte passat, estava una mica enfadada perquè els meus pares m'havien castigat sense el meu mòbil així que vaig decidir anar a donar una volta pel centre de Palma; habitualment, sempre vaig escoltant música i mirant alguna cosa al mòbil, però aquell dia no el tenia i vaig poder contemplar coses en les quals mai m'havia fixat.

Vaig passejar pel Parc de la Mar i em vaig fixar en l'harmoniós soroll de l'aigua; després d'estar una bona estona escoltant-ho embadalida, vaig anar a s'Hort del Rei, crec que no hi anava d'ençà que tenia cinc anys! És una llàstima que ja no hi hagi cignes, recordo que quan era més petita anava amb els meus pares a donar-los pa cada cap de setmana. Una altra cosa en la qual vaig tenir l'oportunitat de fixar-me, va ser en el renou de la ciutat; sé que pot sonar una mica estrany, però és que a Palma hi ha un ambient que manca a moltes altres ciutats. Em va cridar molt l'atenció el fet que hi ha gent que és incapaç de valorar aquestes petites coses com el murmuri d'una font o d'uns ocells pel simple fet d'estar entabanats

amb els mòbils. Vaig estar caminant una estona fins a arribar a la plaça de Cort, mai m'havia fixat que si escoltes atentament pots sentir el tic-tac del Rellotge d'en Figuera; vaig seure una estona al banc del "Si no fos" i vaig escoltar el soroll rítmic del rellotge fins a quedar-me quasi adormida.

Em va fer pena haver de tornar a ca meva, però ma mare m'havia demanat que arribés d'hora per poder anar a visitar els meus avis. Quan els vaig explicar el que m'havia passat aquell dia es van limitar a riure i a dir-me que un dels problemes dels joves és que ho volem fer tot tan aviat que no ens aturem ni tan sols un minut a valorar la bellesa de les coses senzilles com els sons que ens envolten. Aquell dia vaig decidir que des d'aquell moment dedicaria al manco un dia a la setmana a gaudir de les coses simples de la vida, com el murmuri d'una font.

PALMA

Dolça Criado Rico
IES Josep Maria Llompart

En aixecar-me cada matí sent tots els renous que es produeixen a Palma. El remor de les fulles dels arbres, el camió de la neteja, l'autobús i moltes altres melodies. A cada cantonada hi ha una història, a cada carrer una llegenda. Ciutat forjada pels cops dels segles, accions i pensaments de tantes persones. Racons de pau com la murada, la Seu, el castell de Bellver... Qui no aprecia aquests indrets, és un desubicat de la vida.

Escolta els seus sons, amara't de la llum que t'envolta!

DOTZE DESITJOS DESESPERATS

Lluna Garcia Simó
Escola Mata de Jonc

Falten tres minuts. Ja queda poc. Comença el nerviosisme. Dos minuts. S'acaben de repartir els bols. Un minut, tot està preparat. Trenta segons. A la televisió ens repassen les normes a seguir, com si es tractés d'un encanteri que s'ha de preparar amb molta rigorositat. Primer quart. Ens han recordat que encara no comença. Segon quart. Tercer quart. La pulsació ja fa un estona que s'ha estat accelerant. Quart quart. Em preparo... Primera campanada. Agafo el primer raïm que trob amb la mà i demano el primer desig. El primer dels dotze que he preparat rigorosament en el desesperat intent d'assegurar-me un futur millor. Desitjo sentir-me estimada, perquè no sé quant més podré suportar aquesta sensació de soledat que m'ofega el pit.

Segona campanada. Desitjo començar a tenir criteri i no dedicar el meu amor i temps a les persones que no me'n donen de tornada, perquè em consumeix i em deixa sense energia ni felicitat.

Tercera campanada. Vull compartir el meu temps amb "les persones", aquelles que em fan feliç i sempre aporten coses bones a la meva vida. Sense elles la vida no tindria tant de color.

Quarta campanada. Desitjo que em deixi d'importar, perquè em segueix consumint l'energia i està massa present en el meu dia a dia.

Cinquena campanada. Vull sentir-me suficient, suficientment bona, suficientment bonica… perquè ser rebutjada ha fet que tornin totes les inseguretats que jo ja havia oblidat i que feien que mirar-me al mirall cada dia fos difícil.

Sisena campanada. Desitjo que la gent m'escolti i no intenti resoldre els meus problemes, perquè moltes vegades el que en teoria són "consells" et fa encara més mal.

Setena campanada. Vull que la gent del meu voltant sigui més honesta, perquè tots estem destrossats per dins i, en lloc de tractar-nos amb amabilitat, som freds i distants, i això fa que estiguem cada vegada més desequilibrats.

Vuitena campanada. Vull que la meva youtuber preferida torni a penjar vídeos, perquè moltes vegades és l'únic que em pot fer seguir endavant.

Novena campanada. Desitjo passar més temps a la natura, perquè té alguna cosa màgica que em fa relativitzar la gravetat dels meus problemes, tal vegada per la immensitat i majestuositat de les muntanyes que, a vegades, pareixen mantes que m'abriguen o per la delicadesa i bellesa de les papallones que trobo de tant en tant i que visc com experiències gairebé religioses.

Desena campanada. Vull deixar de pensar a la velocitat que ho faig, perquè al final el que més em consumeix és la meva pròpia ment.

Onzena campanada. Vull tornar a ser petita, perquè cap d'aquestes coses tenia importància, el cap no pesava tant i això pareix que només va a pitjor.

Dotzena campanada. Vull sentir pau, ser present a cada moment de la meva vida. Tan present com quan rego les plantes de la meva habitació. Veig caure l'aigua, que brilla quan li pega el sol, i tot està bé. Les cuido amb tot l'amor que tinc i em fa recordar que és el mateix amor que m'he de donar a jo mateixa, perquè tots som fràgils, com les plantes. Fins hi tot els cactus més forts i cuirassats s'assequen si no tenen l'aigua mínima i les plantes d'interior es moren si no reben mai un raig de sol.

SILENCI

Emma Guaita Vich
IES Madina Mayurqa

Necessitaria més sentits dels que tenc per a descriure la sinestèsia que em feia sentir. Quan la veia se m'endolcia la vida, quan s'acostava a jo em cremava la pell, quan em mirava se m'entrecreuaven les paraules; però el millor era sentir-la riure. Em baixava la tensió i em marejava, inclús molts vegades vaig estar a punt de caure. I no només quan reia; quan parlava d'alguna cosa que li agradava se l'il·luminaven els ulls, es creixia, s'emocionava. I de pas m'emocionava a mi també.
Ara només puc veure el seu nom gravat a la pedra i escoltar el silenci d'aquells que una vegada foren com ella.

EL PLOR DEL CEL

Carla Llabrés Pedret
IES Joan Alcover

Feia fred, només se sentien les gotes d'aigua impactant sobre la superfície de la terra i els trons a la llunyania. Els vidres de casa estaven entelats, no es veia l'exterior. Les meves mans gèlides es recolzaven sobre la finestra intentant sentir la humitat que la pluja deixava al seu pas.
Vaig tancar els ulls, la pau s'estenia per tot el meu cos. Vaig deixar les preocupacions de banda i només em vaig centrar en el so de la pluja. Els trons s'anaven acostant, el soroll era més fort, la tempesta augmentava i la meva sensació de tranquil·litat amb ella. Amb els ulls encara tancats, em vaig imaginar corrents per un bosc mentre les gotes de pluja xocaven sobre la meva pell i els meus peus descalços es calaven de fred. La visibilitat era mínima per la forta pluja, però no m'importava, seguia corrent, fugia de la realitat, només volia pau. Les fulles dels arbres s'agitaven a causa del vent i els animals es refugiaven amb els de la seva espècie mentre jo seguia corrent amb la respiració agitada i l'adrenalina a flor de pell. Silenci. Va deixar de ploure. Vaig obrir els ulls, seguia a casa. La meva cara estava humida, havia plorat, com el cel. Ens havíem desfogat junts. Vaig tornar a la trista i dura realitat. A la realitat que per molt que intentis fugir-ne sempre t'estarà trepitjant els talons.
L'únic que podia fer era esperar la següent tempesta i plorar amb ella.

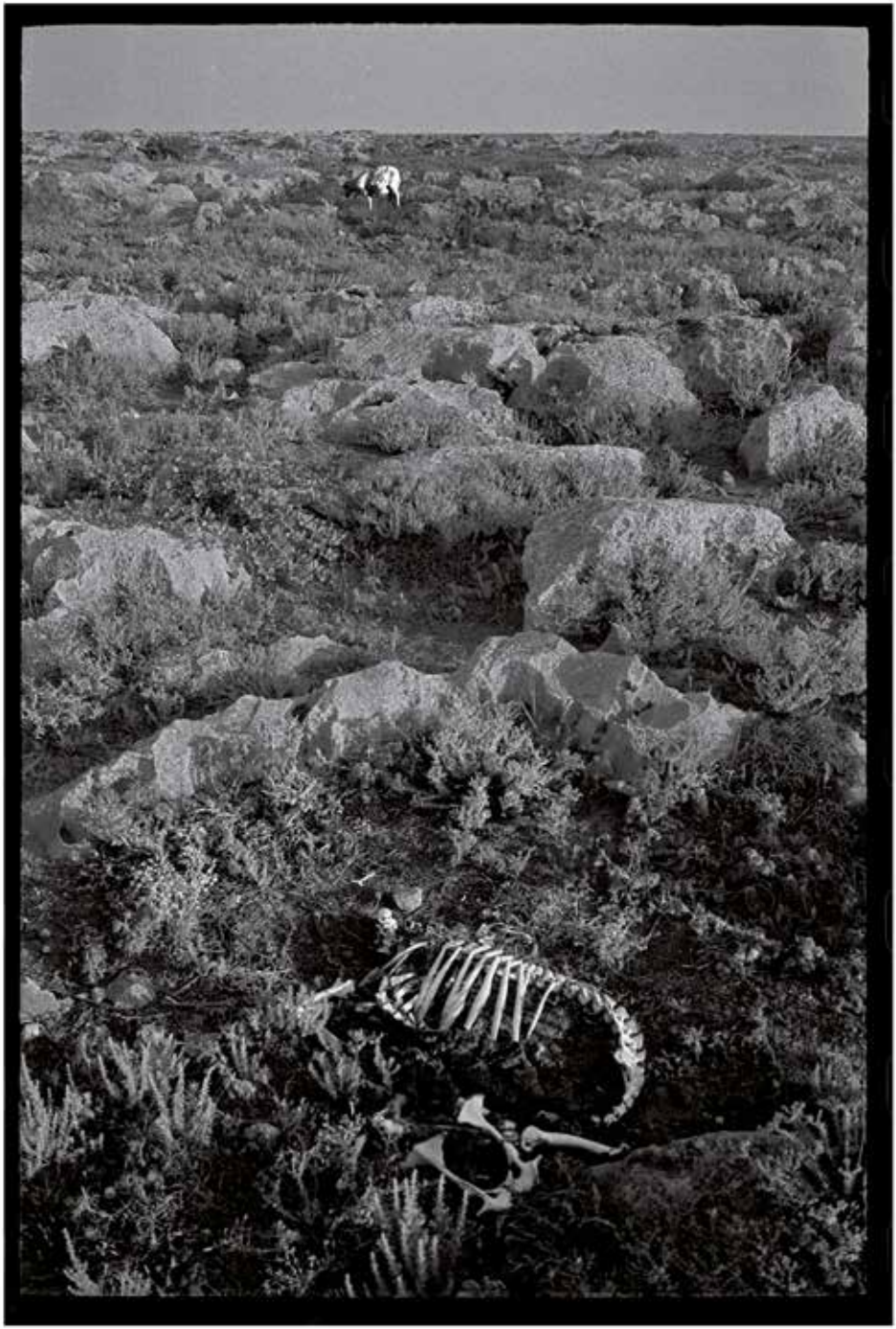

OSSOS I PELLS

Nuria Mas Jiménez
IES Josep Maria Llompart

És fascinant la quantitat de renous que pots descobrir mentre s'esquartera un cos humà. El "catacrec" de les articulacions doblegant-se, el grinyol dels ossos contra la serra, el crani esmicolant-se per un cop de martell… Són renous totalment extraordinaris i per mi satisfactoris! De fet, em calmen tant aquests grinyols que ho he convertit en el meu "hobby". De nit surto a atrapar la meva pròxima víctima.

Quan acabo d'esquarterar els cossos, sempre en conservo un record: un plat o un abric, d'ossos i pells, és clar…

SOROLL AMB SILENCI?

Zara Parvu
IES Son Cladera

T'estimo però visc a l'espera,
a l'espera d'un soroll inexistent que mai entendrà el teu silenci.
Espero el nostre soroll, t'espero a tu.

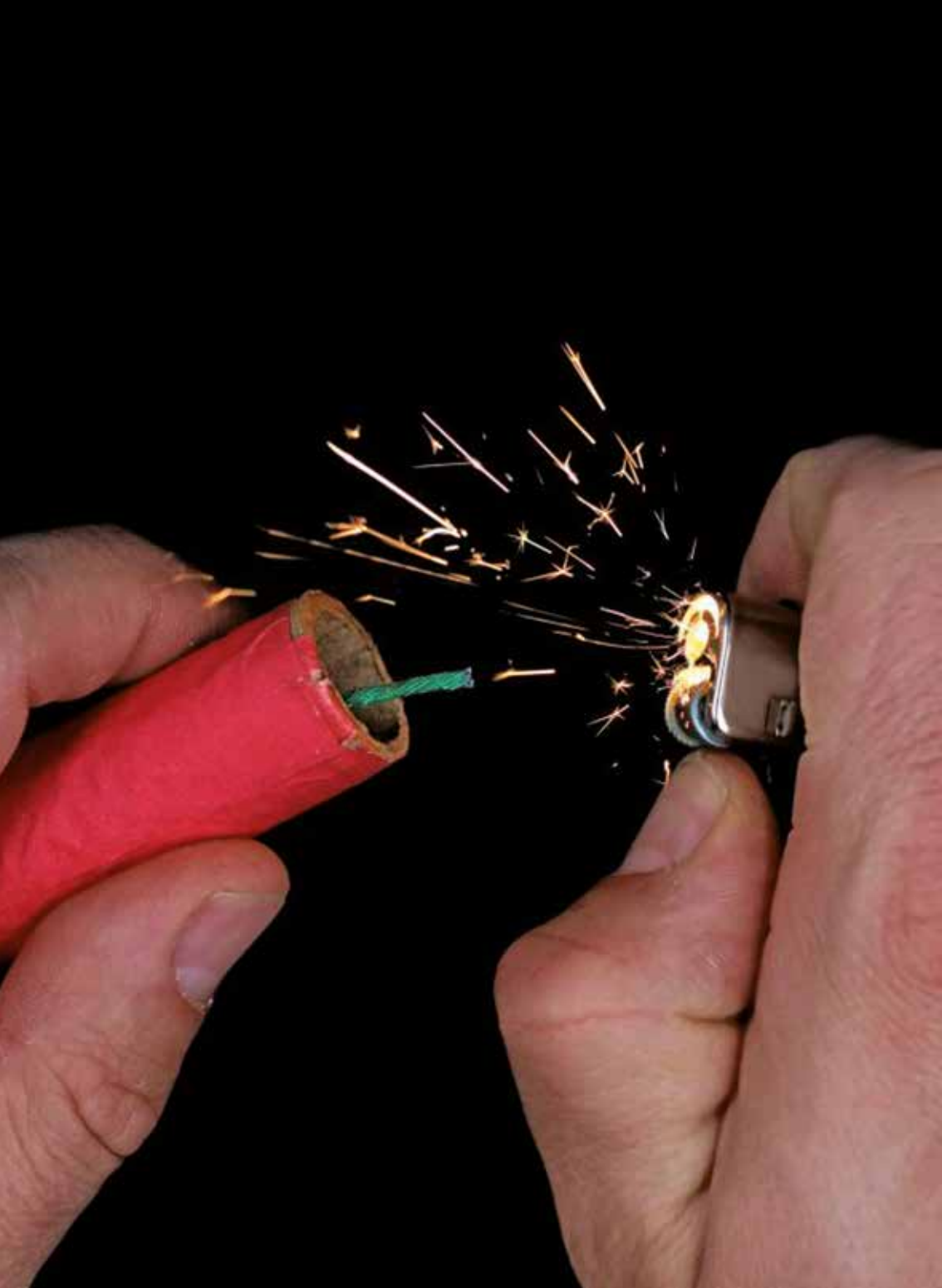

LA NIT DE CAP D'ANY

Aina Perelló Riera
IES Madina Mayurqa

La il·lusió saturava l'ambient. Les rialles, plenes d'eufòria, i els nerviosos crits de desesperació, omplien el buit de la fosca nit. Jo mirava el meu rellotge esperant que el tic-tac encetàs el nou any. Els tambors i els xiulets van fer que el temps es difuminàs i el moment arribàs. Tres, dos, u… Els focs artificials esqueixaren el cel i juntament amb els aplaudiments crearen la cançó menys melòdica, però més bella que havia escoltat mai. Cada cop em recorria el cos i feia vibrar els meus ossos. Però, de sobte, l'únic que podia sentir era el batec del meu cor. Avançava desmesuradament, tant que pareixien les gotes d'una pluja torrencial, que es van aturar quan el tro arribà. Quan el silenci em dominava, una dolça veu em despertà: "Benvingut a la infinita nit de Cap d'Any."

LES FULLES I EL VENT

Ona Real Vinent
IES Josep Maria Llompart

Fulles tardanes
que volen amb ventades
et calmen l'ànima.

SILENCI

Ona Real Vinent
IES Josep Maria Llompart

Estic dins l'armari, fa tres hores que jug a amagar-me amb els pares. Estic preocupada. Cada vegada que entren a l'habitació a cercar-me, veig dues figures negres i altes, inhumanes, no vull que em trobin. Guard silenci, fa hores que no em surt la veu. Ha entrat a l'habitació una de les figures. M'he sorprès, em sembla que m'ha sentit. S'ha girat cap a l'armari bruscament. No! Obre les portes, m'agafa dels peus i m'arrossega escales avall. Pel camí veig els meus pares morts. Els han arrabassat la llengua i les cordes vocals. Estaran en silenci per sempre.

1r de batxillerat

LLUNA D'AIGUA

Irene Adell Estarás
IES Josep Maria Llompart

Pols de cristall ballant il·luminaven la mar negra i es sentien plors llunyans, quasi celestes.

Sostinguda entre núvols d'argent i cotó, la lluna somiava amb el petó de sal de la seva estimada. Els estels, temorosos del desig i l'ímpetu llunàtic, formaven garlandes de diminuts llumins i l'empresonaven.

A la sorra, arrabassant les pedres, la mar bramava i l'espurna bombollejava. No feien sinó contestar la crida impossible de l'astre mare.

Tot i les cadenes de llumins, la lluna es va deixar caure en el deliri i es va despenjar i llençar en recerca de les seves ones estimades.

Peixos i estels foren testimonis del suïcidi.

PLIC

María Amengual González
IES Joan Alcover

Plic.
Per planes superfícies s'esclafen gotes platejades. Es pleguen i es despleguen plenes de resplendors. Exploren, es multipliquen. Plasmen els desitjos del mal temps. Plenes de plata planifiquen el recorregut pluvial. Simple, impecable. Inexplicable és com es desplacen, duplicant-se, triplicant-se. Amb plenitud s'amplien. Expliquen els deplorables laments dels trons.
Plic, plou.
Gotes d'aigua. Grans, grosses, glacials. Giren, gotegen, guaiten. Guanyen terreny i augmenten quan creix el núvol. La tempesta guanya. Gotes d'aigua que colpegen incansables. S'ofeguen entre elles. La gravetat accelera la seva carrera engrescadora. Escolta… ¿Ho sents? Són goteres interminables, constants i abominables.
Plic, ploc, plic.
Han assolit la Gran Muntanya, i poc després veuen el Petit Turó. Avancen, sense sospirar, fins a arribar al Precipici. Gotes solemnes, que banyen sinuosos camins suaus. A l'Obscura Cova, plena de perles blanques, les

gotes se sintetitzen amb l'habitual solitud. Sense sorpreses, de les llavors piloses sorgeix el sufocant líquid, que no pot ser substituït per cap altra substància. És subtil, secret, sublim. Essencial per subsistir, però quina felicitat quan passen dies sense la seva visita.

Plic, plora.

Gotes platejades que per planes superfícies s'esclafen, ¿per què heu de tenir un regust salat?

Sí, ja s'atura, ja s'acaba. Ara tot sembla sec. Sense so. Silenci.

UN INSTANT

Ana Hurtado Andrés
Col·legi Santa Mònica

Em va dir: "Conta'm una història amb sis paraules" i li vaig dir: "Les notes dins el meu cap".

Em va dir: "Ara una història amb cinc paraules" i li vaig dir: "Aquell pentagrama que mai acaba".

Em va dir: "Una amb quatre paraules" i li vaig dir: "Aquell acord tan difícil".

Em va dir: "Ara amb tres paraules" i li vaig dir: "Aquella melodia inoblidable".

Em va dir: "Ara amb dues" i li vaig dir: "La cançó".

Em va dir: "I ara conta'm una història amb una sola paraula" i li vaig dir: "Música".

MELODIA D'HIVERN

Núria Jiménez Juaneda
IES Joan Maria Thomàs

Era una nit freda d'hivern com moltes altres, la llum de la lluna regnava en l'obscuritat del cel i, de fons d'aquesta calma, a la planta baixa, s'escoltava una música lleugerament animada que em va despertar. Vaig obrir els ulls, el rellotge marcava les 4:37 h, aquella música no em deixava dormir. Era un violí que sonava, cada vegada més ràpid, amb un to violent, mai havia escoltat una composició semblant, així que vaig decidir veure d'on provenia aquella llarga melodia. De sobte, quan baixava les escales, vaig deixar d'escoltar-la. Després de voltar per la casa, sense cap rastre d'aquella música, vaig tornar al llit. Al moment en que vaig tancar els ulls, la música va començar a sonar una altra vegada.

RIALLA

Noelia Llabrés Romero
IES Joan Maria Thomàs

Un dissabte, mentres observa sense res a fer les gotes de pluja que queien sobre la terrassa, vaig decidir sortir a passejar. No hi havia gairebé ningú, podia sentir els ocells cantar, la conversa per telèfon d'algun veí solitari..., però el plic-plac de les gotes de pluja en caure a terra era el que més m'agradava.

En arribar al meu lloc preferit, vaig aturar-me a seguir escoltant atentament. De sobte, un so nou va cridar la meva atenció: era un riure, un riure realment alegre i feliç. En aquell moment em vaig adonar, que feia temps que no reia, que podia somriure falsament, però sense expressar cap sentiment i em vaig preguntar el per què.

OCELLS

Sonia López Turco
IES Madina Mayurqa

Ocells que aixecau la matinada,
ocells que dominau el cel,

aquesta vida desanimada,
avivau-la amb sons de violoncel!

UN DISSABTE

Aina Marín Mateu
IES Madina Mayurqa

És dissabte horabaixa, entra la foscor de la nit i fa fred. Baix per Sant Miquel, hi ha tanta gent que no es pot passar. Sent l'olor de les castanyes i el renou de les famílies, s'acosten les festes de Nadal. Nins vigilants, fent bonda com jo feia quan ma mare em deia que em vigilaven els patges dels Reis. Tendes plenes, gent carregada amb bosses i poques mascaretes.

Venedors ambulants que atreuen als nins amb globus amb llums il·luminats. A la plaça Major les casetes amb figures de Betlem recorden tradicions antigues. Sonen les campanes de Santa Eulàlia, criden a missa. Palma fa festa, però els hospitals estan plens.

RELLOTGE MUT

Luna Perri Ros
IES Joan Maria Thomàs

Cada tic-tac m'acosta més a tu, i just quan les meves ànsies estan a punt d'explotar sona el timbre, em demano a mi mateix si és la teva visita, però és l'alarma que em desperta, aquesta incertesa del somni provoca un gran silenci i em fa tornar ràpidament a la realitat, on tu ja ets morta.

MOMENT DE SILENCI, FOSCA

Luís Toimil Cladera
IES Joan Maria Thomàs

Veus xiuxiuejant-me a l'orella:
"Fes-ho! fes-ho! No tinguis por"

Un calfred em recorre tot el cos
esperant impacient el moment
de poder acabar amb aquest dolor

Veus xiuxiuejant-me a l'orella:
"Fes-ho! fes-ho! No tinguis por"

El temps es va paralitzar i
Pum!... Moment de silenci, fosca.
Jo, sang, crits, fred...

MUNTANYES DE FULLES

Joumey Xu Jiménez
IES Joan Maria Thomàs

Quan reculls les fulles del jardí, oi que t'agrada com cruixen davall els teus peus? Quan fas les muntanyes de fulles, que maques, oi que si? I sempre has pensat, "Segur que si em llenço damunt les muntanyes de fulles, cruixiran moltíssim". Bé, un consell d'una persona que ho ha fet. Mai et llencis damunt les muntanyes; jo ho vaig fer i encara estic caient.

TRES TANKA DEL COMENÇAMENT DE L'HIVERN

Creació col·lectiva alumnes de 1r E Batxillerat
IES Joan Maria Thomàs
Ángela Hernández López, Núria Jiménez Juaneda, Nykol Nikoleva Brasnarova, Inmaculada Ortiz Muñoz, Luna Perri Ríos, Lucía Ramírez López, Patricia Ramon Martínez, Luís Toimil Cladera i Clara Vives Alemany

Xop-xop
Grisos i feixucs
s'acosten els núvols i
amb intensitat
el xop-xop de la pluja
retrona al pis buit de tu

Xiu-xiu
La cançó del vent,
fulles a punt de caure
com campanes d'or,
vora el foc et somnio
i a prop de tu em sents

Piu-piu

El cant dels ocells
ressona per la ciutat.
Sorolls coneguts
avisen que comença
puntual, un nou Nadal

Cof-cof

La tos dels malalts
entristeix el Nadal, i
amb por m´acosto
de no emmalaltir per
poder estar junt a tu

2n de batxillerat

ENCARA PLOVIA

Alexandra Fajardo Vives
IES Son Cladera

"Desitgem ser recordats com ho són els éssers imaginaris que queden plasmats en tinta. No totes les històries són explicades, algunes són íntimes i només uns quants poden accedir-hi. El nostre record roman inconscient després de les parets que ens han vist a cadascuna de les nostres facetes. La nostra llar és el lloc on vivim quan els llums del món s'apaguen. La nostra llar és, el lloc on les màscares no són permeses. La nostra llar és, el lloc on la nostra història sempre formarà part de la seva…"

Encara plovia quan el rellotge en marcava les nou. El tic-tac nerviós del cucut esquerdava les parets, esquerdant el paper de lli.
Ara que els murs estaven despullats, retrats vells descompostos decoraven l'apartament. Les ballarines encara penjaven sobre el penjador, seguien humitejant les rajoles de l'entrada.
Va lliscar precipitadament al costat de la barra, ignorant el fred dels seus peus per efecte de les sabatilles. La seva complexió prima es distorsionava per efecte del mirall descuidat, mentre feia els passos que feia setmanes que practicava. El compromís excessiu i la dedicació havien entrat

en conflicte amb la seva cabellera escarlata, substituint així els seus flocs pèl-rojos per seda grisa. En escasses setmanes en compliria vint, coincidint amb el vintè aniversari de la fi de la Segona Gran Guerra. Garnier representaria la seva obra més ambiciosa. Les sabatilles roses decorarien les taules del teatre.

Sortint a la superfície aconseguirien escapar. La sal impregnava el rostre. La respiració era nerviosa. El seu cos responia de manera involuntària. Perseguia els seus braços per sostenir-los contra els seus.

La imatge desconeguda queia lentament.

L'efímer frec dels seus cossos, el contacte amb les seves mans primes, va ser breu i intens. En obrir els ulls, el calendari de la tauleta li va recordar on era.

No era la primera ocasió que somiava amb ella.

La cara, la cara que havia perseguit en els seus somnis recorria les parets de l'apartament. La pintura fresca encara adornava els dits. La recerca de la bellesa era el seu narcòtic.

Darrere dels murs s'amagaven tresors, ella ho havia vist. Des de l'entrada fins al dormitori, una figura femenina era dibuixada amb expressions similars. Va pensar que l'antic inquilí havia de ser un artista, però el pas del temps i el desgast havien corroït la pintura.

El mancat aire dels seus pulmons es va convertir en fum. La boira impregnava la fusta fosca de l'escriptori. La burilla queia violentament contra el tauler, mentre que aquesta cruixia després dels passos d'uns peus nus.

La figura encara no plasmada al llenç va posar vermell el nevat rostre de Wallace. Esbossos destrossats alimentaven el frenesí de les flames, ja que no hi havia coreografia entre ment i llapis. Una veu coneguda va pertorbar el silenci.

- Què és tot això, Baxter? - Es va dirigir al seu col·lega escocès.

Sense retirar la mirada del llenç, va sospirar.

- No ho sé, encara no ho sé… Dibuixo la cara per intentar esbrinar-ho.

Ni tan sols el bombardeig va impedir que Wallace acabés de dibuixar els flocs pèl-rojos que tant havia somiat. Ja hi havia hagut una gran guerra

abans, la qual s'havia ensagnat amb el món, de la segona podia prescindir-ne fins que deixés el seu llegat amagat darrere el mur contigu al saló. Va signar sobre el retrat per no ser oblidat.

Un quadre embolicat amb tela s'amagava darrere de les grans esquerdes. L'impuls d'esbrinar què s'amagava al seu interior va ser tallat en contemplar el seu propi rostre dibuixat al llenç. Adeline Duval va ser musa abans de néixer, va ser llegat en temps de guerra.

A la cantonada dreta inferior, la firma accentuada mostrava les inicials de l'autor, WB, Wallace Baxter.

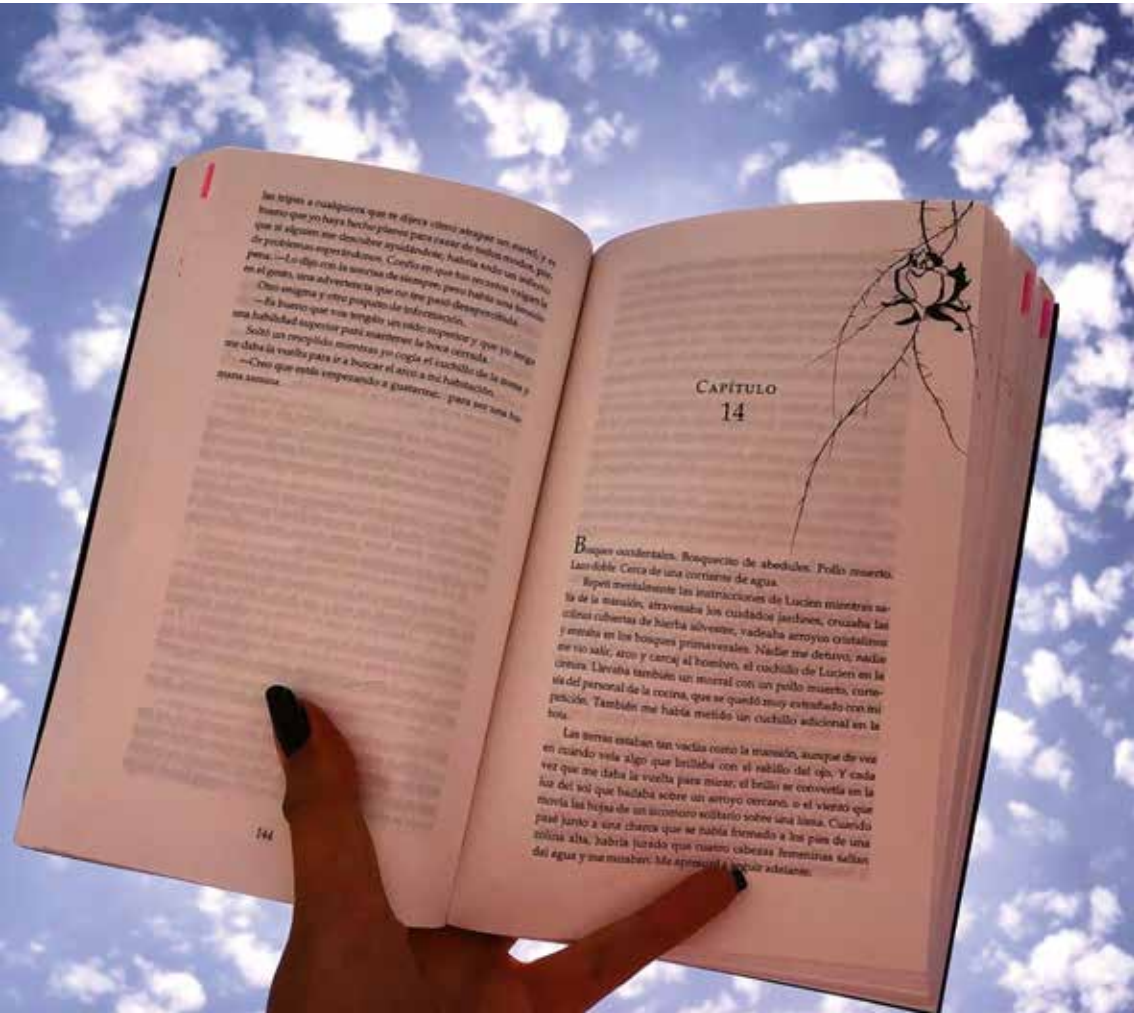

LA MILLOR VERSIÓ DEL TEU VINIL

Tomeu Mas Perelló
Col·legi Santa Mònica

Va caure una gota de la meva cara,
una llàgrima cristal·lina com l'ànima,
una música tan relaxant, que suaument
acollia els meus sentiments.

Les notes d'un instrument en blanc i negre
que em van fer sentir la suau
delicadesa que em transmetia
des del començament de la primera estrofa.

És el so de la perfecció,
un detonant de vives emocions.

Com l'insòlit bufó
va enamorar la daurada reina,

així cada vibració d'aquella cançó
va despertar el més profund del meu interior.

Una lletra tan pura i tan profunda
que em va fer tancar els ulls
per sentir aquella meravellosa harmonia
entre la càlida veu i la delicada música.

La forta addicció de la meva oïda
cap a aquella dolça melodia,
una obra tan íntima i commovedora
que em feia plorar cada cop que l'escoltava.

És el so de la perfecció,
un detonant de vives emocions.

Com l'insòlit bufó
va enamorar la daurada reina,
així cada vibració d'aquella cançó
va despertar el més profund del meu cor.

I el poeta va dir:
''Tu vas veure la millor versió de mi".
I jo vaig sentir
la millor versió del teu vinil.

ÍNDEX i AUTORIA DE LES FOTOS

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
2	Assol Boklag. *Col·legi Santa Mònica*
2	Chacón Molina. *Col·legi Santa Mònica*
2	Miquel Morro Aguiló. *Col·legi Santa Mònica*
2	Alejandro Pont Biedak. *Col·legi Santa Mònica*
2	Neus Gregorio Riera. *Col·legi Santa Mònica*
3	Sophia Hafiz. *Lycée Français*
3	Pau Benavent. *Lycée Français*
3	Recton Leyendec. *Lycée Français*
3	Andrea Virginia Zerda Yujra. *IES Joan Alcover*
3	Maya Noll. *Lycée Français*
3	Miguel Ángel Palacios Hinojosa. *Col·legi Sagrat Cor*
3	Lucie Espinal Bour. *CIDE*
4	Alexia Carulla. *Lycée Français*
6	Ernestina Zubizarreta Pozzoto. *IES Josep Maria Llompart*
12	Kenza Rubio Merghoub. *Lycée Français*
14	Joshua Osorio Solano. *Lycée Français*
17	Paula Parrilla Vivo. *IES Binissalem*
18	Pau Benavent. *Lycée Français*
21	Nuria Campins Ferragut. *IES Binissalem*
22 i 23	Clara Puigserver Llobera. *Col·legi Santa Mònica*

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
24	Marta Nicolau Franconetti. *CIDE*
26	Bàrbara Alabau Ventayol. *IES Binissalem*
28	Hugo Denhard. *Lycée Français*
30	Julia Richards Santamaria. *Col·legi Sagrat Cor*
33	Mateu Salvà Pol. *Col·legi Santa Mònica*
34	Marta Ramírez García. *Col·legi Santa Magdalena Sofía*
36	Sara Campins Ortigosa. *IES Binissalem*
38	Carla Martínez Oliver. *CIDE*
40	Alma Edyth Pérez Freter. *CIDE*
43	Alexia Carulla. *Lycée Français*
45	Inés Navarro Corlay. *Lycée Français*
46	Laura Soler. *Lycée Français*
48 i 49	Avril Debeve. *Lycée Français*
50	Carmen Sánchez Jaume. *IES Josep Maria Llompart*
52	Alexis S. Vargas Rojas. *IES Son Cladera*
55	César Galindo Oscarez. *Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero*
56	Nerea Oliver Santisteban. *IES Josep Maria Llompart*
58	Noelia Pulgarín Muñoz. *Col·legi Santa Mònica*
60	Adrian Pascual Coiduras. *Col·legi Santa Mònica*
62	Andrea Valladolid Enseñat. *IES Josep Maria Llompart*
64 i 65	Aloma Moranta Palmer. *IES Josep Maria Llompart*
66	Ariadna Lladó Llober. *IES Son Pacs*
68	Noa Guitelzon. *Lycée Français*
70	Núria Segarra Valdivieso. *IES Josep Maria Llompart*
72	Carmen Sánchez Jaume. *IES Josep Maria Llompart*
75	Juliette Rasamat. *Lycée Français*

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
77	Zoe Halpern. *IES Josep Maria Llompart*
80	Aina Arrom Villalonga. *IES Madina Mayurqa*
83	Alba Pérez Garau. *CIFP Francesc de Borja Moll*
84	Juliette García Tur. *Lycée Français*
87	Pau Herrera Oliver. *Col·legi Santa Mònica*
88	Mariona Balaguer Ponce. *Escola Mata de Jonc*
91	Marc Moyà Juan. *IES Binissalem*
92 i 93	Maya Noll. *Lycée Français*
95	Lucie Espinal Bour. *CIDE*
96	Margalida Rey Perelló. *IES Binissalem*
98	Thierno Toure. *IES Santanyí*
100	Aula 17, Nivell de Básica 2. *CEE Mater Misericordiae*
103	Jaume Pujol Huguet. *Col·legi Sagrat Cor*
104	Marina Angelliers. *Lycée Français*
106	Celia Álvarez Gómez. *Col·legi Sant Josep Obrer*
108	Arnau Vadell Marí. *IES Josep Maria Llompart*
111	*CEE Mater Misericordiae*
112	Simó Orfila Benejam. *Col·legi Santa Magdalena Sofía*
114	Zhien Pan. *Col·legi Santa Mònica*
117	Yago Sánchez Zuwa. *IES Josep Maria Llompart*
118 i 119	Ernestina Zubizarreta Pozzoto. *IES Josep Maria Llompart*
120	Lucia Keupen. *Lycée Français*
120	Thyssia Richet. *Lycée Français*
122	Ioma Moranta Palmer. *IES Josep Maria Llompart*
124	Dalia Justo. *Lycée Français*
126	Nerea Oliver Santisteban. *IES Josep Maria Llompart*

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
128	Margalida Rodríguez Nicolau. *IES Binissalem*
130	Alejandro Grau Artigao. *IES Josep Maria Llompart*
132	Marina Pleite Belmonte. *IES Joan Maria Thomàs*
134	Carlos Rul·lan De La Loma. *Escola Mata de Jonc*
137	Emma Vanrell Peñalver. *CIDE*
138	Alexia Carulla. *Lycée Français*
140	Albert Galván Fullana. *Col·legi Sant Josep Obrer*
142	Leo Mazoyer. *Lycée Français*
143	loma Moranta Palmer. *IES Josep Maria Llompart*
144	Paula Ugazio. *IES Josep Maria Llompart*
145	Gemma Sacares. *IES Josep Maria Llompart*
146	Pau Benavent. *Lycée Français*
149	Marta Fernández Rayó. *IES Santanyí*
150	Noa Romero. *Col·legi Santa Mònica*
150	Lydia Lannelli. *Col·legi Santa Mònica*
157	Paula Parrilla Vivo. *IES Binissalem*
158	Simón Debarre. *Lycée Français*
160	Léa Bonin. *Lycée Français*
161	*CEE Mater Misericordiae*
162	Raquel Villagomez Sanchez. *Col·legi Santa Mònica*
162	Biel Lladó. *Lycée Français*
162	Julia Prats Mir. *IES Josep Maria Llompart*
162	Alba M. Anandres Flo. *IES Josep Maria Llompart*
162	Carmen Sánchez Jaume. *IES Josep Maria Llompart*
162	Marina Pleite Belmonte. *IES Joan Maria Thomàs*
162	Penélope Úrsula Mueller Simó. *Col·legi Santa Mònica*

PÀGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
163	Lutxiano Amorim. *Lycée Français*
163	Lucía Parra Miranda. *IES Binissalem*
163	Amanda González Longobardo. *IES Josep Maria Llompart*
163	Adrià Sánchez Munar. *IES Binissalem*
163	Léon Bak. *Lycée Français*
163	Marina Mas Calafell. *CIFP Francesc de Borja Moll*
163	Ina Pizarro. *IES Santanyí*
163	Teo Lebrato Santos. *IES Son Pacs*
163	Maria París Estelrich. *IES Madina Mayurqa*
163	Emma Vanrell Peñalver. *CIDE*
163	*CEE Mater Misericordiae*
163	Luna Marcé Peinado. *CIDE*
163	Carla Veny Llobera. *IES Josep Maria Llompart*

Relació de centres i docents

27a FOTO JOVE "IMATGES SONORES"

IES Son Cladera: Mara Mullor Beltrán

Col·legi Santa Mónica: Elisa Pascual i Jordi Payeras.

IES Josep M. Llompart: Mónica González i Carolina Tomàs Bono

IES Joan M. Thomàs: Encarna Tellez

Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero: M. Carmen Martínez i Jaime Jesús Ortega Sánchez

IES Son Pacs: Joana Cardona i M. José Valle

IES Madyna Mayurqa: Miguel Cereceda i Magdalena Luis

Lycée Français: Anaëlle Capello, Silvye Huguenin, Laetitia Surgens, Yves Salin, Emilie Orero, Émilie Da Rosa y Bernat Dufay

Col.legi Sta. Magdalena Sofía: M. Angústias Ortega

IES Binissalem: Berenice De Lorenzo Rosselló i Jana López

Col·legi Sagrat Cor: Leticia de la Torriente

IES Santanyí: María Rodríguez Martínez i María Caldentey Ferrer

Escola Mata de Jonc: Aina Crespí

CIDE: Magdalena Riudavets i Aina Llompart Vives

CIFP Francesc de Borja Moll: Noemí Garcíes Artigues

Col·legi Sant Josep Obrer: Ginés Quiñonero

CEE Mater Misericordiae: Laura Marmol, Raquel Bosch Zuccarino, Catalina Martínez, M. Carmen Palma, María Coll, Raquel Bosch, Mercedes Bonet, Marta Matilla, M. Antonia Marqués, Inma y Alexandra, Alicia Moreno, Miquela Puigserver y Marta Font

Palma Educa

Regidoria d'Educació i Política Lingüística